

Marksist Teori

21

Temmuz/Ağustos

[2016]

Marksist Teori - Yaygın Süreli Yayın
Varyos Yay. San ve Tic. Ltd. Şti. Adına
İmtiyaz Sahibi: Şengül Güneş Bali
Sorumlu Yazışları Müdürü: Şengül Güneş Bali
Yönetim Yeri: Çakırağa Mah. Çakırağa Cami Sokak Birlik Apt. No: 8/10 Aksaray/İstanbul
Tel: (0212) 529 15 94 **Faks:** (0212)529 06 75
e-posta: marksisteori@gmail.com
Web sitesi: www.marksisteori.com
Baskı: Ceylan Matbaacılık Tel: (0212) 613 10 79
Abonelik: Yıllık 40 TL (Posta çekini yatırdıktan sonra bilgilerinizi e-posta veya faksla iletiniz.)
Posta Çeki: Songül Akbay 1600206

İçindekiler

5 | GÜNDEM
15 Temmuz Darbesi ve Gösterdikleri
Yücel Yıldırım

15 | Faşizmi Yeneceğiz Halklarımız Kazanacak
Arif Çelebi

29 | Devrimci Duruma Birleşik Devrimci Bir Yanıt HBDH
Toprak Akarsu

37 | Militan Devrimci Kişilik
Metin Göçer

49 | Suudilerin Yemen İşgali, İktidar Ve Nüfuz Savaşları
Ziya Ulusoy

Gündem

15 Temmuz Darbesi ve Gösterdikleri

Yücel Yıldırım

15 Temmuz'da aniden başlatılan askeri bir darbe ertesi sabah başarısızlıkla sonuçlandı.

Fakat başarısızlıkla sonuçlansa da, darbeye katılan general ve hemen altındaki subayların sayısına, başlarında buldukları askeri birlik ve karargahların Türkiye ve Kürdistan'daki yaygınlığına bakıldığında geniş çaplı bir askeri darbe girişimi olduğu anlaşılıyor.

İktidar Güçleri Ve Değişen İttifaklar

2007 cumhurbaşkanı seçimin-den başlayarak AKP iktidar bileşimi içinde yönetim mevkiini adım adım ele geçirdi. Generaller, iktidar içindeki yönetici mevkiilerini yitirirlerken, Erdoğan AKP'sinin kuşkusuz başlıca müttefikleri ABD'den AB ve TÜSİAD'a ve Gülen cemaatine değin uzanıyordu. AKP, devlet aygıtları için-

de, özellikle polis ve yargıda ihtiyaç duyduğu kadroyu büyük oranda Gülen Cemaati'nden sağlıyordu. İktidar içinde AKP dizginleri elinde tutuyor olsa da, Gülenli kliğin kadrolaşmasının çokca mevzi kazandığı ve özellikle Ergenekon-Balyoz davalarıyla ulusalcıları tasfiye etmede oynadığı rol nedeniyle polisten sonra yüksek yargıda, AYM'de yönetimi ele geçirdiği anlaşılıyor. Dahası bununla kalmayarak ordu içinde de üst kademelere, askeri istihbaratın kilit noktalarına da yerleştiği anlaşılıyor.

Erdoğan/AKP kliği ile Gülenli klik arasında iktidar dalaşımının başladığını kamuoyu 2012 MİT Krizi adı verilen kapışma vesilesiyle öğrenmeye başladı. Sonra dersanelerin kapatılması, 17-25 Aralık 2013 yolsuzluk dosyalarının açılması, polisten Gülenlilerin tasfiyesi ve Gülenli polis şeflerinin

hapsedilmesiyle, Gülencilerin medya ve şirketlerine, bankasına elkonmasıyla sürdü. Gülenici klik, Erdoğan ve AKP'nin bu sert saldırısı karşısında ordu içindeki kadrolarıyla darbe yapmak dışında imkanlarının büyük çoğunluğunu yitirdi. Erdoğan kliği karşısında gerilerken müttefikler aramaya, daha liberal söyleme kaymaya başladı. Fakat belki de ordu hariç devlet içinde ve dışında çok da müttefik bulamadı.

Erdoğan kliği, Gülenici klikle iktidar tekeli üzerine dalaşırken, Ergenekoncular ve generallerle ittifaka girdi. En son bu yıl Ağustos'taki Askeri Şura'da Gülenici subayları tasfiye etme kararı aldı. Ondan önce de İzmir'de Askeri Casusluk davasıyla bir bölümünü yargılarken, davanın savcısı aracılığıyla diğer bazı Gülenici subayları 16 Temmuz günü ifadeye çağırıldı. Bu yargılama ve tasfiye hamleleri, Gülenici subaylar için alarm işareti oldu. Belki de uzun süredir hazırlandıkları askeri darbeyi Yurtta Sulh Konseyi (YS) olarak gerçekleştirmeye giriştiler.

Başlıca Darbeci Güçler

İlk belirtilere göre üç grubun darbe yapmada birleştiği anlaşılıyor. Gülen cemaatine bağlı İslamcı-milliyetçi grup, Kemalistlerden yaygın bir kesim ve tasfiyelerden rahatsız olup darbenin getireceği yükselmeye ikbal arayanlardan oluşan bir kesim.

Diktatör Erdoğan, iktidar dalaşında kapıştığı ve tasfiye etmek istediği Gülenici güçleri hedef gösterirken, kitle tabanını mobilize etmek amacıyla, güçlerini abartan ajitasyona başvuru-

ruyordu. Ayrıca şimdi de muhalif olan herkesi ordu ve bürokraside tasfiye etmek için abartılı olarak hemen herkesi Gülenici ilan etmekte olduğunu dikkate almak gerekir.

Polis ve yargıda gerçekten de Gülenici İslamcı-milliyetçi güçler sayı olarak çok kalabalıktı ve kilit mevzilere sahipti. Orduda ise, diktatörün

Erdoğan kliği,
Gülenici klikle
iktidar tekeli
üzerine dalaşırken,
Ergenekoncular
ve generallerle
ittifaka girdi.

abarttığı kadar olmasa da, sol hareketin tahmin ettiğinden çok daha güçlü oldukları anlaşılıyor.

Darbeci güçleri biraraya getiren Erdoğan yerine iktidarı almaktı.

Gülen'in İslamcı-Türkçü güçleri, iktidar dalaşında yenilginin intikamını almak ve devlet içinde kalan son güçlü mevszisini kaybetmemek hesabıyla ve riski göze alarak, koşulları değerlendirdi. Yeniden devlet iktidarının yönetici mevzilerine gelmek hırsıyla harekete geçti. Anlaşılan en kararlı davranan bu kesim olmuş ve diğer grupları sürüklemeye en önde rol oynamıştır.

Orduda, bazı ordu komutanları ile hemen bir-iki kademe altındaki generallerin bu kadar yaygınca darbe girişimine başvurusu, durumdan hoşnutsuzluğun subay kadroları arasında yaygınlaştığını gösteriyor. Askeri darbenin sürükleyici gücünü oluşturu-

ranlar, bu somut hoşnutsuzluğu kullanmada kararlı davrandılar.

Geçmişte Kemalist subayların orduda sayı bakımında hakim oldukları biliniyor. Ulusalçı gruplaşmanın oluşması Kemalist subayların bir bölümünün ABD ve NATO kontrolünden çıkmaya başladığını göstermişti. Ergenekon ve Balyoz davalarında bu daha net görüldü. Bu davalarla ulusalçı subaylar en azından ordu üst kademelerinden tasfiye edildi.

Fakat ulusalçı subaylarla 28 Şubat'ta ve daha sonra 2007 E-Muhtırası'nda işbirliği içinde olan Büyükanıt, Başbuğ, Saygın, Bir ve benzerleri gibi ABD-NATO'ya bağlı generaller de, Erbakan'a , sonra da AKP'ye muhalefet etmişlerdi ve onlar da Kemalistti. 2007'den başlayarak ve Başbuğ'un hapse atılmasından, Koşaner ve arkadaşlarının istifasından sonra bunlar yalnızca iktidarda değil orduda da büyük oranda egemenliklerini yitirdiler. Fakat Erdoğan yeniden bunlarla ittifaka girince ödül olarak bunları hapisten çıkardı. Emekli olmayanlarına ordudaki görevlerini iade etti. Yargılananlar, ulusalçı ve ABD'ci olanları hep birlikte Erdoğan cuntasını YS askeri cuntasına karşı destekledi.

Yine de orduda yaygın değişik eğilimdeki Kemalist subayların varlığı söz konusu. Bunların sıkı disiplin ve merkeziliğe sahip olmadıkları, Ergenekon, Balyoz davaları ve hapislerden sonra eğilim çeşitliliği içine daha fazla girdikleri anlaşılıyor.

Bir bölümü doğrudan Ergenekon/Balyoz davalarında tasfiye edilmişti.

Bunlar, ordudaki görevleri iade edenler dahil, diktatör Erdoğan'ın ittifak güçlerini değiştirmesi sonucunda darbecilere karşı Erdoğan'nın soykırımcı darbeciliği yanında yer aldılar. Ordu içinde ne kadar güçleri olduğu belli değil.

Yaygın muvazzaf Kemalist subayların, yargılananlardan farklı olarak, Erdoğan'a öfke besledikleri, muhtemelen merkezi ve disiplinli örgütlenme içinde olmaksızın YS askeri darbesine katıldıkları anlaşılıyor.

İlk belirtilere göre üç grubun darbe yapmada birleştiği anlaşılıyor.

Diğer yandan yükselme hırısıyla da askeri darbeye katılan üçüncü bir kesimin var olduğu da anlaşılıyor.

Gülenci kliğin ideolojik yapısı, bazı politika farklılıklarıyla, İslamcı-Türkçü, Bu bakımdan Erdoğan cuntasından farksız. Gülen kliği, ABD'cilikte Erdoğan'dan aşağı değil. Gülen'in Erdoğan'dan görece daha fazla ABD'ci olması, YS cuntasının ABD tarafından örgütlendiği anlamına gelmiyor.

Veriler, içindeki değişik eğilimleriyle YS cuntasının Erdoğan'ı tasfiye etmeyi ve iktidarı almayı hedeflediğini ama iktidarı aldıktan sonra aralarındaki ittifakın devam edip etmeyeceğinin net olmadığını gösteriyor.

Orduda bu denli yaygınlıkta subayın karşıdarbe girişimine katılması, Erdoğan cuntasına tepkilerinin yük-

sekliğinden kaynaklanıyor. Tepkile-
rinin bir kaynağı elbette Erdoğan'ın
orduda giriştiği tasfiyeler. Bu tasfi-
yeleri Erdoğan, Gülenli klikle ortak
yapmış olmasına rağmen Kemalist
subayların öfkесinin iktidara yönel-
diği anlaşılıyor.

Hoşnutsuzluğun yaygınlığına
yolaçan diğer bir etken ise Kürdis-
tan'daki soykırımcı savaşta zafer el-
de edememenin moral bozukluğu ile
Suriye gerici iç savaşında ve Rojava
Devrimi'ne saldırı politikasındaki ye-
nilgidir.

Erdoğan kliği Neosmanlıcı po-
litikayla ve Sunni eksen inşasına da-
yanarak bölge hegemonyası için yü-
rüttüğü savaşta yenilgi aldı. Her ciddi
yenilgi burjuva iktidarının saflarında
moral bozukluğu ve klik çatışmaları
biçiminde yansıyan sonuçlara yolaçar.

Erdoğan cuntası, Kuzey
Kürdistan'da soykırımcı saldırısında
yaşattığı vahşete rağmen beklenen
zamanda beklediği zaferi sağlayama-
dı. Yanı sıra ağır kayıplar vermekten
kurtulamadığı gibi izleyecek süreçte
zafer kazanamayacağı da görüldü.
Bunun en çok da kirli savaşı yürüten
güçlerde hissedilip moral bozukluğu
yaratmış olabileceğini tahmin etmek
zor değil. Bu da bir çeşit yenilgidir.

Bu yenilgilerin askeri saflardaki
etkisi hoşnutsuzluğun büyümesi ve
Erdoğan'a karşı öfke büyümesi olarak
yansıdı. YS askeri darbesine katılımı
çok yaygınlaştırdı.

Darbe İçinde Darbe

Burjuva medya askeri darbecileri
yerdenyere vururken, ne kadar kötü
olursa olsun "seçilmiş" Erdoğan'ın

Saray cuntasının demokrasiyi temsil
ettiğini vurguladı, yoğun propagan-
da etti. MHP ve CHP, Erdoğan'la
birlikte, daha dün dokunulmazlıkları
kaldırmakla başlatarak, demokratik
güçlerimizin seçilmiş iradesi HDP'li
vekilleri tasfiye etme işine başlamış-
lardı. Bunun kendisi darbe değilmiş
gibi, askeri darbeye karşı darbeci
parlamentoyu demokrasinin mabedi
diye kutsadılar. Hatta buna Saray'ın
emriyle parlamento darbesine maruz
kalmış HDP bile kısmen katıldı.

Erdoğan cuntası, 7 haziran seçim-
lerinin ertesini günü sonuçları tanıma-
yarak, Çöktürme Planı'nın katliam-
ları eşliğinde darbeyi başlattı. Sanki
bu ve 1 Kasım seçimleri, 7 Haziran'a
darbe değilmiş gibi burjuva medya
ve partiler askeri cunta karşısında
"parlamento"yu savunma adına Er-
doğan cuntası destekçisi oldular.

Askeri darbe girişimi, gerçekte
bir karşı darbedir. Erdoğan'ın Saray
cuntasına karşı askeri darbe girişimi-
dir.

Erdoğan cuntasına öfke duyan kit-
lelerin talepleriyle ilgisi olmayan, as-
keri- sivil güçlerin askeri darbe giri-
şimi, Erdoğan cuntasına karşı iktidarı
almaya çalışan bir girişimdir.

Diktatör Erdoğan'a karşı öfke du-
yan kitlelerin demokrasi talebini, yal-
nızca "demokratik anayasa" vaadi ile
kendisine desteğe çevirmeye çalışan
askeri darbe girişimcileri, gerçekte
demokratik hak ve özgürlükleri -bu
desteği büyütme amacıyla olsa bile-
formüle etme zahmetine de katlanma-
yacak denli faşizan gerici bir karaktere
sahiptir.

Fakat bu durum Erdoğan cuntasına, darbeci Erdoğan'a karşı bir darbe olduğu gerçeğini görmeyi engellemelidir.

Askeri darbe girişimi iktidarı ele alsaydı, sıkıyönetim ilan eder ve hak ve özgürlüklerden yoksunluğu devam ettirirdi. Bunu tahmin etmek için kahin olmaya gerek yok. Oysa diktatör Erdoğan'a karşı bir darbe olarak, onu devirirken toplumsal desteğini artırmak için normal olarak hak ve özgürlükleri kısmen de olsa tanıması olayların akışına uygun birşey. Ama "ifade özgürlüğü" dışında vaadde bile bulunmayan bir pozisyonda yer alarak askeri darbe girişimcileri 27 Mayıs darbecilerinin tuutuğu yolu tutmamacaklarının işaretini vermişlerdir.

Bu durum Saray cuntasının darbeciliğini hafifletmez, meşru kılmaz. Saray cuntasına, onun darbeciliğine karşı bir askeri darbe girişimi olduğunu, karşıdarbe olduğunu gösterir.

Şimdi askeri karşıdarbe akim kaldı. Saray cuntasının darbesi ve darbeciliği, faşizmi demokrasi diye kutusama kuyrukçuluğuna rağmen kendi doğrultusunda yeni darbeci hamlelerle devam edecek. Bu kuyrukçuluğun diktatörü yatıştıracağını sanan veya öyle göstererek demokratik kitle hareketini pasifize etmeye çalışanlara rağmen, Saray cuntası yeni faşist hamlelerle devam edeceğini darbe-karşıdarbe çatışması içindeyken gösterdi.

Erdoğan'ın saray cuntası, polis gücünü, TSK Özel Kuvvetler gücünün yanı sıra taraftar kitlesini eylemli seferber etti. Bu seferberlikte radika-

lize ettiği kitle ve ona seslenme ajitasyonu zayıf ve sahte "demokrasi" lafı yanı sıra çok daha kuvvetli olarak "darbeye karşı cihad", "laikçilerle savaş" ajitasyonu ile harekete geçti. Bununla kalmadı. Genç askerleri boğaz keserek katletme ritüeliyle, camileri yakaladığı askerleri işkenceye çekme ve Erdoğan milislerini seferber etme üssü olarak kullanmayla, Alevi semtlerine saldırılarla sürdü. Erdoğan cuntasının toplumsal desteğinden faşist

Askeri darbe girişimi, gerçekte bir karşı darbedir. Erdoğan'ın Saray cuntasına karşı askeri darbe girişimidir.

milisler yaratma saldırısında mezhepçi faşizme başvuracağını gösterdi.

Faşist şef Erdoğan, idamı yeniden yasallaştıracağını ağızdan fütursuzca dile getirdi. Erdoğan 12 Eylül faşizminin şefi Evren'in "asmayalım da besleyelim mi" mottosunu tekrarladi.

Saray cuntası şimdi de OHAL ilanı ile ve KHK hazırlıklarıyla darbe üstüne darbeye darbeciliğini pekiştiriyor.

Sonuç olarak darbecilerin üstte tepişmesinden, askeri darbecilerin meclisi ve AKP milislerini, polisi bombalamasında yansıyan faşist niteliği karşısında Erdoğan darbecilerinin IŞİD'vari boğaz kesme, işkence ve Alevi halkımıza faşist saldırılarıyla, OHAL ilanı ile, faşist niteliği kendisini gösterdi. Çatışma karşıdevrimin güçlerini zayıflatmasına rağmen, demokratik güçlerin mücadelesi dışın-

da, her iki darbeci klikten demokratikleşme beklenemeyeceği birkez daha görüldü.

Askeri Darbeciler Neden Başaramadı

Çok sayıda general ve hemen alt kademelerindeki subay kadrosuna rağmen Yurtta Sulh (YS) cuntası yenilgiye uğradı.

Göründüğü kadarıyla, YS cuntası, darbeyi daha sonraya planlamıştı. MİT ve Genelkurmayca farkedilmesi ve 16 Temmuz'da Gülecilerin gözaltına alınmasının ortaya çıkması üzerine, YS cuntası darbeyi erken başlatmak zorunda kaldı. Bütün darbeci güçleri harekete geçiremedi.

Muhtemelen darbecilerle birlik olduğunu söyleyenlerin bir bölümü saf değiştirdi. Böylece çok az askeri güç sokağa çıkabildi. Bu askeri zayıflık darbenin İstanbul ve Ankara'dan birini bile ele geçirememesine yolaçınca, TSK'nın diğer bölümüyle polis harekete geçip darbeyi yenilgiye uğrattı.

Diğer yandan bundan daha önemli neden ise, umduğunun tersine YS cuntası halktan dolayı destek de alamadı. Yukarıda değinildiği gibi, YS cuntasının halklara vaadettiği demokratikleşme amacı olmadığı gibi, bileşenlerinin ne kitle örgütleriyle bağı ne de demokrasi yönünden güven veren mirası vardı.

Öyle ki, İslamcı-Türkçü çizgisi ve geçmişte Erdoğan'la iktidar ortaklığındaki pratiği nedeniyle mağdur duruma düştüğünde bile Güleciler kılığı demokratik güçlerden kimse desteklemedi.

Gülecilerin öncülük ettiği YS askeri cuntasına bu nedenle toplumsal destek yoktu.

YS darbecileri homojen değil, güçler ittifakıydı. Bu askeri cunta koalisyonu darbeden haberdar olduktan sonra Genelkurmay ve Erdoğan cuntası tarafından vaatlerle bölündü, sahaya askeri güç çıkaramayınca yenildi.

Hiçbir burjuva parti, kitle örgütü tarafından desteklenmediği gibi bütünüyle el koyamadığı tekelci medyanın YS cuntası karşıtı yayını, cuntanın harekete geçen kesiminin moralini bozarken tereddüt eden kesimi vazgeçirdi.

Emperyalist güçler ilk saatlerde tereddütlü davranışlar da sonraki saatlerde Obama'nın hükümeti destekleyen açıklamasıyla Erdoğan cuntası lehinde karar kıldılar. Bu da YS cuntasının yenilgisine yolaçan diğer bir etken oldu.

Sermaye oligarşisinin temsilcisi TÜSİAD da YS askeri darbesine karşı olduğunu açıkladı, Tekelci medyanın askeri darbeye tavır almasının nedeni buydu.

Erdoğan Cuntası Güçsüzleşti

YS cuntasının darbesini bertaraf ettikten sonra Erdoğan cuntasının çok daha güçlü olacağı varsayımı yaygın bir görüş. Daha saldırgan olacağı doğru ama daha güçlendiği ve güçleneceği yanlış.

Egemenler yönetememe krizi içindeydi. Erdoğan-generaller Saray cuntasının soykırımcı ve tasfiyeci stratejisiyle burjuva partileri arkalarına bağlama ve halkların devrimci ve

demokratik güçlerini ezme ve şovenizmle boğma politikasıyla kısa vade için bunalımı gidermeyi amaçladı.

Fakat direniş kararlı çıktı ve devam ediyor. Bu onlar açısından bir nevi yenilgidir.

Suriye içsavaşı ve Rojava'ya savaşta yenilgi aldılar. Bu yenilgiyi dipolitikada değişiklikle hafif hasarla atlarmayı deniyorlar. İsrail'le yeniden müttefikliğe dönüş ve Rusya ile bozulan ilişkiyi düzeltmek yenilginin hasarını ne derece azaltır?

Erdoğan, yenilen politikası ve ABD emperyalizminin IŞİD'i tasfiye politikasına geçişi nedeniyle Rojava Devrimi'ne saldırısını frenlemek zorunda kaldı. Fakat bunda ne derece istikrarlı davranacağı, saldırı güçlerini el altından destekleyip desteklemeyeceği net değil.

Hangi ideolojik eksen rejimin birleştirici paradigmasını oluşturabilir? Geçmişte Erdoğan-AKP AB'ye giriş, liberal anayasa argümanları, kapitalist büyüme iddialarıyla yalnızca halktan destek almakla kalmıyor, egemen sınıf kliklerinin birleşebileceği eklektik bir ideoloji de oluşturuyordu. Dünyada kapitalist ideolojik hegemonyanın hala gücünü koruduğu koşullar vardı.

Bugün Erdoğan cuntası İslamcı-Türkçü ideolojiyi daha çok kullanıyor. Bu, kitlesini bir bölümüyle radikalleştirse bile seçim desteğinin tümünü arkasında tutmayı başaramayacak bir ideolojik tercih. Dahası burjuva klikleri ve sivil-askeri bürokrasiyi birleştiremeyecek, Erdoğan kitlesinin bir bölümünü radikalleştirse bile, onları dizginleyemeyecek, panislamist radi-

kalizme kaymalarını önlemeyecek bir ideoloji. Bu bakımdan da egemen sınıflar için Saray cuntasının İslamcı-Türkçü faşizmi, birleştirici rol oynamıyor. Hele Ortadoğu'da İslamcı radikallerin kafa kesen, kadınları ganimetleştiren katı şeriat uygulamasını yakınlarında deneyimlenmiş kitleler için birleştirici olmamakla kalmıyor, tedirginlik ve bu duruma karşı mücadele isteği doğuruyor. Erdoğan faşizmine karşı süren direnişin geniş kitleleri etrafında toplama imkanını güçlendiriyor.

Erdoğan cuntası güçlenmemiş ama daha saldırgan hale gelmiştir.

İslamcı-Türkçü radikalizme alternatif demokratik güçlerin devrimci yönde radikalleşmesini koşullandırıyor. Kitlelerin ve demokratik güçlerin öz savunma eğilimini güçlendiriyor.

YS cuntasına karşı parlamentarizm şiarıyla Erdoğan cuntası etrafında birleşen burjuva partilerden CHP, parlamentarizm kahramanlığının mahmurluğu geçince Batı'da da sertleşen Erdoğan faşizmine desteğini geri çekecek. Erdoğan MHP ve ulusalcıların desteğiyle yetinmek zorunda kalacak.

Bunlar dikkate alındığında diktatör Erdoğan, yeni bir paradigmaya dayanma veya rakiplerini ve halkların mücadelesini ezmiş bir korku imparatorluğu yoluyla istikrarlı ve görece güçlü bir rejim oluşturma koşullarına sahip değil.

YS cuntasının yenisiyle yeniden kendisine bağlı bir bürokrasi oluşturmak için tasfiyelere başvurabilir. Askeri bürokrasi içinde boyun eğenlere dayansa bile geniş hoşnutsuzluğu daraltamaz. Hemen kendisine ideolojik bağlı kadroları bulup dolduramaz. Dahası en güçlü görüldüğü ve ittifak güçlerini koruduğu halde, geniş subaylar koalisyonu karşısında yenilmekten zor kurtuldu. Askeri bürokrasi Erdoğan'ı, kitle hoşnutsuzluğundan ve örgütlülüğünden yararlanarak devirebileceğini son askeri darbe girişimiyle de gördü, cesaretlendi. Koşullar elverişli olduğunda karşıdarbelere başvurma yolu açıldı.

Polis ordusu ve polis devleti, Saray cuntasının önümüzdeki kısa ve orta vadede başvuracağı en öndeki olasılıktır. Erdoğan, 300 bine dayanan resmi (200 bine dayanan özel güvenlik) polis gücüne, askeri cunta karşısında kendi Saray cuntasını koruma görevi verdi. Gerek Gezi/Haziran halk ayaklanması karşısında gerekse rejim içi son savaştaki rolüyle, gerekse PÖH'lerin yanlarına İslamcı katilleri alarak Kürdistan kentlerinde şok ve dehşet saçan katillikleri, Erdoğan cuntasının polis devletini pekiştirme yolunda ilerleyeceğini gösteriyor. MİT ve polis terörünü, cinayet işleme ve büyük silah taşıma yetkileriyle donatarak güçlendireceği, sefeli-ülkücü-Erdogancı-mafyatik çeteleri bunlar etrafında örgütleyip kullanarak, cuntasına teslimiyet yaratmaya çalışacağı açığa çıkıyor. Kürdistan'daki savaşta da özel savaş kuvvetlerini, JÖH ve PÖH'ü, ve TSK Özel Kuvvetler'ini kullanacağı anlaşılıyor.

Erdoğan cuntası, şimdiden OHAL ilan ederek, KHK'ler dönemine hazırlık yaparak, idamı yeniden yasalaştırmaya çalışacağını açıklayarak soykırımcı faşist diktatörlüğü daha saldırganlaştıracağını gösteriyor.

Erdoğan cuntasının polis terörü ve devletine karşı halkların demokratik muhalafeti daha geniş kitleleri kapsayacak, Saray Cuntası'nın savaşına karşı tepkiler daha geniş destek bulacaktır. Bu bakımdan Erdoğan cuntası güçlenmemiş ama daha saldırgan hale gelmiştir. Devlet bürokrasisini AKP'lileştirme ile saldırganlığı aynı doğrultuda artacak ama gücü zayıflamış, potansiyel muhalefet güçleri artmış olacaktır.

Erdoğan cuntası, yayılcı savaşçı politikasıyla, emperyalist dünyada ittifak ilişkileri içindeki durumu açısından da, Sisi'vari darbelerde destek bulamayacak "yalnız kurt"tur.

Halkların Bağımsız Devrimci Yolu

Saray darbesi ve askeri karşıdarbenin gösterdiği ve sonrası süreçte görülebileceği gibi, halkların bağımsız demokratik devrimci yolundan başka hiçbir yol işçi sınıfı ve ezilenler için umut olamaz ve gelecek vaadedemez.

Liberaller ve liberal sol, geçmişte Erdoğan ve AKP hükümetlerine kuyrukçuluk yaptı. Erdoğan-AKP iktidarı için 'adeta demokratik devrim gibi demokratik değişim oldu' övgüsünü yükseltti. İktidarda askeri hegemonyanın bitişiyse demokratik bir düzenin kurulduğu, kurulacağını vurguladı.

Erdoğan-AKP hükümetleri, geçmişte ittifak politikasında pragmatist

ve esnek davrandı. Demokrasi ile Kürt sorununda “çözüm” ile çok demagoji yaptı. İktidarın yönetim mevzisini ele geçirip güçlendikçe, bunları bir yana bıraktı. Erdoğan’dan demokrasi ve çözüm beklentisi halkların ve ezilenlerin bağımsız devrimci ve demokratik güçlerini büyütme darbe vurdu.

Bugün, parlamentarizm kutsaması etrafında yeniden sahte demokrasi beklentisi ve yanılıgısı, Saray cuntasının OHAL ilanı ve sert saldırıları altında hızla ortadan kalkıyor.

Son birkaç yıldır Erdoğan faşizmine karşı demokratik ve devrimci güçlerin ittifak çabaları, HDK ve HDP formu altında daha örgütlü yapıyla sonuçlanırken, bazı güçler Kürt Ulusal Demokratik Hareketinden uzak durma kaygısıyla verimsiz kalan Haziran Hareketi olarak ayrı durdular. Yine belirtmek gerekir ki şimdi yeniden daha geniş güçlerin birleşmesi için Demokrasi Cephesi arayışı var.

Erdoğan faşizminin son bir yıllık soykırımcı saldırısı altında yaşananlar, ayrı durmanın zayıflığını ve karamsarlık ürettiğini gösterdi. Tarifsiz acılar yaşatarak geçen bu dönemin deneyleri gösterdi ki, Erdoğan faşizmine karşı, emekçi sınıflar ve ezilenlerin, öncü, kitlesel örgütleri ve örgütsüz güçleri demokratik program ve talepler etrafında birleşmeli mücadeleyi birleşik olarak yürütmelidirler.

Ayrıca soykırımcı ve tasfiyeci saldırısının ağır koşulları, kitlesel katliamları, aynı zamanda öz savunma ve silahlı direniş zorunlu kılmaktadır.

Erdoğan faşizminin soykırımcı saldırılarına karşı, Cizre’den Şırnak’a Kürt kentlerini tank-top-uçak bombardımanı ile yakıp yıkan, vahşet bodrumları yaşatan saldırısına karşı, Kürt Özgürlük Hareketi’nin sert direniş, erken faşist zaferi engelledi. Ağır bedeller ödenerek gerçekleşen kahramanca direniş, Erdoğan faşizminin güçleri üzerinde moral bozukluğu ve yorgunluk yarattı.

Demokratik güçlerin moral kazanmasına yolaçtı ve daha geniş güçlerin

Halklarımız,
işçi sınıfı ve
ezilenlerin,
burjuva klikler
ve partilerden
bağımsız demokratik,
devrimci cephesini
güçlendirerek
direniş yükseltmek
umut verici
tek yoldur.

yeniden mücadeleye katılmasını cesaretlendirdi.

Batı’da devrimci ve komünist hareketin Erdoğan faşizminin terörüne karşı silahlı direniş çabası da cesaret üretti. Kürt ulusal demokratik hareketiyle devrimci-komünist hareketin ittifakının yarattığı HBDH bu direniş kır ve kentte yükseltmeye çalıştı, yükseltebileceğinin işaretini verdi.

Erdoğan faşizminin İslamcı-Türkçü kitle saldırganlığını, tasmasını koparak harekete geçirmesine, Alevi

semptlerine saldırmasına karşı öz savunma direnişini de tutulması gereken başlıca yollardan birinin ezilenlerin öz savunmalarını örgütlemek olduğunu gösterdi.

Erdoğan faşizmi, güçsüzleşmiş ama daha saldırgan hale gelmiştir. Sa-

ray cuntasının faşist saldırganlığına karşı halklarımız, işçi sınıfı ve ezilenlerin, burjuva klikler ve partilerden bağımsız demokratik, devrimci cephesini güçlendirerek direnişini yükseltmek umut verici tek yoldur.

Faşizmi Yeneceğiz Halklarımız Kazanacak

Arif Çelebi

Daha dün birbirinin kuyusunu kazan politik İslamcılarla burjuva ulusalcı-milliyetçi faşistler faşist rejimi kurtarmak için kol kola. Suçları ayan beyan açığa çıkmış işkenceci faşist kontrgerillacı katiller, ordu, polis ve MİT'in en kritik noktalarına yerleştirildi. Faşist kontrgerilla-JİTEM şeflerinden namılı katil Veli Küçük devlet protokolünde en ön sıralarda boy gösteriyor. Onlarca kişinin katili faşist subaylar yargılandıkları mahkemelerde bir bir beraat ettirildi. Bu yetmedi işkence, cinayet, tecavüz, gözaltında kaybetme, köy yakmayla suçlandıkları görevlere ve yerlere yeniden atandı.

Genelkurmay başkanı olduğu yıllarda laikliği ortadan kaldırıyor gerekçesiyle AKP hükümetine tehditler savuran, sözleri ve tavırlarıyla nefret kusan İlker Başbuğ bugünlerde bambaşka konuşuyor. "Ergenekon ve Balyoz gibi davalar Türk devletine

ve Türk Silahlı Kuvvetleri'ne yönelik büyük bir komploymuştu. Şunu açık yüreklilikle itiraf etmeliyim ki, bu mücadeleyi Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'dan daha iyi ve daha başarılı başka kimse yapamazdı." Nefretten hayranlığa bu dönüş yalnızca "terör örgütü yöneticisi" olma iddiasıyla müebbet hapis cezasıyla yargılanan birinin kendisini kurtaracağına duyduğu minnettarlıkla izah edilemez. Bir zamanlar türbanı yasaklayan, imam hatipleri işlevsiz kılmaya çalışan genelkurmayın bu eski patronu "İmam hatip okulları ve ilahiyat fakültelerini kapatırsanız, ortaya cemaatler, onların yetiştirdiği adamlar çıkıyor... Özellikle küçük yerlerde, köylerde, kasabalarda halk din adamlarının söylediklerine çok itibar eder. O zaman bunu yetiştireceksiniz... Maalesef 1932 yılında imam hatip okulları kapatılıyor... Belki de Cum-

huriyet tarihinde yapılmış en yanlış noktalardan bir tanesi”, diyor bugün. Daha önce “batının muasır medeniyet seviyesine ulaşma”yı dilinden düşürmeyen Başbuğ yakın zamanda bir başka yerdeki konuşmasında neredeyse Erdoğan ağzıyla “Her şeyin başı milli kültür. Burada da ahlak çok önemli.” Demeye başladı. Bununla da kalmadı. “Şu anki iktidar seçimi gelmiş hukuka ve anayasaya göre halkın seçtiği bir hükümettir. Bu hükümet bu devleti idare edecek. Başka bir hükümet yok ki. Siz de başka hükümet çıkartamazsınız, realiteleri görmeniz lazım.” diyerek hükümete tam desteğini açıkladı, hem de bunun “yüzde yüzlük” bir destek olduğunu belirterek, “Bugünden yarına nasıl çıkacağız buna odaklanalım. Geçmişin tartışmasına girsek otomatikman iç siyasete gireriz. O tartışmayı zamana bırakalım. Onun uygun zamanı değil. Mücadelenin yolu birlikten, bütünlükten gider. Hele böyle terör gibi bir belayla karşı karşıyaysanız.” dedi. Geçmişin tartışmasını bir kenara bırakarak Kürt direnişine karşı politik İslamcı hükümetle faşist cephe kuranlara tercümanlık yapıyor Başbuğ. Onun sözleri üzerinde bu kadar durmamızın nedeni bu.

Daha önce AKP’yi ve Tayyip Erdoğan’ı Amerikan projesi olarak yaftalayan burjuva ulusalcı faşist Doğu Perinçek de Erdoğan’a ve AKP hükümetine desteğini açıkladı. Esad’la Türkiye arasında arabuluculuğa soyunan Perinçek politik İslamcı faşist gazete Yeni Akit’e Erdoğan ve AKP hükümetini yağlayan açıklamalar yaptı.

MHP’nin Kürt direniş hareketini vahşice ezme hamlesinde hükümete tam destek verdiği herkesin malumu. CHP’nin içinden kimi aykırı sesler çıksa da o da söz konusu Kürtleri ezme olunca iktidara desteğini sunmakta geri kalmıyor. HDP’yi meclisten tasfiyeyi amaçlayan milletvekillerinin dokunulmazlığının kaldırılmasında CHP’nin desteği belirleyici oldu. Başlangıçta hayır oyu vereceklerini açıklayan parti yönetimi genelkurmayla yapılan görüşmenin ardından kabul oyu verdi.

Rejim Krizi Aşlamıyor Derinleşiyor

Bu politik İslamcı-burjuva milliyetçisi/ulusalcısı faşist cephe (PİMUF/C) korkunun ve çaresizliğin ürünüdür. Kürtleri bastıramıyorlar, Alevileri susturamıyorlar, devrimcileri ezemiyorlar. Ne yapsalar etseler rejim krizini aşamıyorlar.

Aşamayacaklar da. Çünkü rejim krizinin başlıca nedeni hangi yönetime başvurulursa vurulsun bastırılmayan Kürt ulusal özgürlük savaşıdır. Rejim krizinin ikinci unsuru Alevilerin inanç özgürlüğü mücadelesidir. Rejim krizinin üçüncü unsuru devrimcilerin faşizme karşı direnişlerinin ezilemesidir.

Kuşkusuz rejimin üzerinde yükseldiği temeller bakımından da hareketin çapı ve etki düzeyi bakımından da belirleyici unsur Kürt özgürlük savaşıdır. Kürt özgürlük mücadelesini ezmeye dönük tüm girişimler boşa çıktı. Ne “ezerek çözme” ne de “görüşerek teslim alma” siyaseti başarılı oldu.

Meselenin gelip kilitlendiği noktada Kürtlerin ulusal statüsünün kabul edilip edilmemesidir. Görüşme süreçlerinin başlamasının da bitirilmesinin de arkasında bu yatıyor. Faşist devlet pek çok konuda geri adım atmaya razı, bir tek koşulla: Kürt Özgürlük Hareketi ulusal statü talebinden vazgeçerse. PKK pek çok konuda geri adım atmaya hazır, bir tek koşulla: burjuva Türk devleti Kürtlerin ulusal statüsünü talep ederse. Demokratik özerklik ilan eden kentlerin yerle bir edilmesi, yüzlerce insanın, savaşıncının yakılarak ya da diri diri toprağa gömülmesinin de, daha önce Oslo, İmralı ve Kandil görüşmelerinin nedeni de budur. Burjuva Türk devletinin esneyemeyeceği konu Kürtlere ulusal statünün tanınmasıdır. Çünkü bunun tanınması, bugünkü burjuva Türk devletinin kendini inkâr etmesi anlamına gelir. En geri düzeyde bile olsa Kürtlere ulusal statünün tanınması Türk ulusal egemenlik tekelinin yıkılması ve sömürgecilik zincirinin parçalanmaya başlaması demektir. Bundan dolayıdır ki faşist Erdoğan “tek millet tek dil” teranesinden vazgeçmiyor. Politik İslamcısından milliyetçi ve ulusalcısına kadar bütün faşistleri birleştiren budur. Kürtlere ulusal statü tanımak TC’nin varoluşsal zeminini dinamitlemek demektir. Bundan dolayıdır ki faşist rejim krizi dönemsel değil varoluşsal bir niteliktedir. Rejim krizi TC’nin varoluşsal krizi halini almıştır.

TC’nin Varoluşsal Krizi

TC Kürtlerin ulusal varlık hakkının inkârı temeli üzerine inşa edildi. Kürtlerin ulusal varlık hakkını

tanımak o temeli çekip almak olur. Kürtler en başından itibaren inkâr ve asimilasyona razı olmadı, isyanlara girişti. Türk burjuva egemenleri de her seferinde “taş üstünde taş baş üstünde baş bırakma”dı. Kürtlere soykırım uyguladı. Yetmedi binlercesini sürgüne gönderdi. O da olmadı Balkan ve Kafkas göçmenlerini Kürdistan’a yerleştirerek asimilasyona yeni bir boyut ekledi. Kürtlerin dilini, giyimini, kültürünü yasakladı. Yoksul Kürt köylüsü işçileşerek bilinçlenmesin

Politik İslamcı-burjuva milliyetçisi/ulusalcısı faşist cephe

...çaresizliğin ürünüdür.

...Ne yapsalar etseler

rejim krizini aşamıyorlar.

diye Kürdistan’a hammadde yağması dışında doğru dürüst sanayi yatırımı yapmadı. Kürtler dışarı açılmasın, Kürtler arasında toplumsal ilişkiler gelişmesin diye Kürdistan’a demir ve karayolu inşa etmedi. Yapılanlar da esasen askeri amaçlara yönelikti. Kürdistan’a uluslar arası bir havaalanı bile çok görüldü. Asimilasyon amacıyla ilköğretim yaygınlaştırılsa da ortaöğrenimin en geri seviyede tutulmasına özen gösterildi. Kürt gençleri bilinçlenmesin diye Kürdistan’da üniversite açılmadı. Erzurum ve Elazığ gibi asimilasyon kentleri oluşturuldu.

İttihat Terraki ve onun Cumhuriyeti kuran ardılları “Anadolu Türk Yurdu” stratejisini esas aldılar. İttihatçılar

“Bir vatanda iki millet olmaz” diyerek Ermenileri soykırımdan geçirdikten sonra cumhuriyeti kuran ardılları geriye kalan ulusları Türkleştirmeye girişti. Ne ki Kürtler bakımından proje suya düştü, strateji çöktü. Kürtler asimile edilemedi, devletin tarifıyla 30 kez isyana kalkıştı. 29’u geleneksel “ez-çöz” politikasıyla bastırıldı. 30’uncusu otuz yıldır bastırılmıyor. Krizi bu denli içinden çıkılmaz yapan da bu.

Cumhuriyetin düşman kabul ettiği ikinci unsur Alevilerdi.

Türk ulusu inşa sürecinde başarılması gereken stratejinin ikinci ayağı Aleviliğin asimile edilerek inançsal varlıklarının ortadan kaldırılmasıydı. Tekke ve zaviyelerin kapatılmasında ana hedeflerin başında bu geliyordu. Osmanlılar döneminde bilhassa Kürt Aleviler Müslüman sayılmıyordu. Cumhuriyet onları inançsal varlıklarına yabancılaştırılarak Müslümanlığın bir unsuru haline getirmeyi hedefledi. Daha sonraki süreçte, Diyanet İşleri Başkanlığı, zorunlu din dersleri eliyle asimilasyon derinleştirildi.

Bütün asimilasyon çabalarına rağmen Alevilerin inançsal varlığı ortadan kaldırılamadı. Akacak kanal ortaya çıktığı anda Aleviler politik özgürlük elde etmek hedefiyle rejime muhalefet edenlerin yanında yer aldı. İster 1970’lerin devrimci yükseliş döneminde isterse Kürt özgürlük mücadelesinin büyüdüğü son 30 yılda Aleviler isyanın parçası oldu.

Devletin her seferinde en büyük korkusu Kürtlerle Alevilerin birleşmesiydi. 1980 öncesi Maraş, Sivas,

Çorum, Malatya alevi katliamları devrimcilerin önderliğindeki bu tip birleşmeyi sabote etmeye dönüktü. 1980 sonrasında ise 1993 Sivas ve 1995 Gazi katliamları bu amaca yönelik faşist devlet provokasyonlarıydı.

Alevilerin pozisyonu da devletin pozisyonu da ‘80 öncesine göre değişmişti. ‘80 öncesinde Aleviler inançsal taleplerini henüz açık seçik formüle etmemişlerdi. ‘90larda ise politik taleplerle ortaya çıktılar. Faşist devlet de Alevileri yok saymak yerine onları devletin Alevisi yapmaya girişti.

Cumhuriyetin düşman saydığı üçüncü unsur politik İslamcılardı. Bir devlet sahibi olmak burjuvazi için yeterli değildir, o devlet sınırları içinde sömürmek için kolayca yönetileceği bir ulusa da ihtiyacı vardır. Oysa Türk ulusçuluğu küçük bir aydın zümrenin dışında Türk halkının ilgi alanında değildi. Türk halkı kendini daha çok dinsel kimlikle tanımlıyordu. Klasik içerikteki burjuva laiklik Türk burjuvazisinin işine gelmezdi. Din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılması, devletin farklı inançlar karşısında tarafsızlığı, Dinin bireysel inanç özgürlüğü kapsamında kalması Türk ulusu inşa projesine hizmet etmezdi. Türklerin kendini öncelikle Müslüman değil Türk olarak tanımlaması gerekirdi. Bu da ancak dinin devlet kontrolünde kalması, bir devlet aparatı olarak kullanılması ile mümkündü. Daha 1924’de çıkarılan Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile ‘Yüksek din adamlarını yetiştirmek üzere İlahiyat Fakültesi, imam ve hatip yetiştirmek içinse mektepler” açılması kararlaş-

tırıldı. Daha sonra 1930'larda öğrenci yetersizliği nedeniyle kapatılsa da 1940'ların sonunda yeniden açıldı. Hem M.Kemal hem de İnönü ilahiyet fakülteleri ve imama hatip liselerinin mimarıdır.

Sonraki yıllarda komünizmle mücadele amacıyla politik İslamın devlet kontrolünde gelişmesine izin verildi. '80 askeri faşist darbesinden sonra ise Türk İslam sentezi devletin faşist resmi ideolojisi yapıldı. Ne ki politik İslamın devlet kontrolü dışına çıkarak devlet yönetmeye aday olması onun yeniden düşman kategorisine alınmasına neden oldu.

12 Eylül darbesinden sonra solun ezilmesi ve Sovyet bloğunun çökmesi ile sosyalizmin dünya çapında yaşadığı gerileme politik İslam için uygun gelişme koşulları yarattı. Faşist rejim krizinin ağırlaşması ve emperyalist küreselleşme saldırılarının sonucu olarak şehirlerin varoşlarında biriken yoksulların çare arayışı politik İslamcı partiyi burjuva partilerin ilk sırasına taşıdı. Politik İslamcı partilerin kapatılmasının yarattığı tepki de bir ölçüde buna etki etti.

Üç Parti Üç Program

1923-1938 dönemini TC'nin politik ve ideolojik kuruluş süreci olarak tanımlarsak 1990'larda TC'nin artık eski ideolojik ve politik temeli çökmüştü. Kemalizm yönetici ve birleştirici burjuva ideolojisi vasfını yitirmişti. 1960 darbesinden bu yana statü kazanan ordunun devlet yönetme ayrıcalığına dayalı politik sistemle daha fazla ilerlenemezdi. Kürtlerin, Alevilerin, ve onlara öncülük eden

devrimci antifaşistlerin aşağıdan direnci ile politik İslamcılarının aşağıdan ve kenarlardan (parlamentodaki varlıkları, devlet kadroları içindeki taraftarları, dayandıkları burjuva kesimler vb, eliyle) basıncı rejimi sarsıyordu.

Diğer yandan emperyalist küreselleşme süreci Türkiye kapitalizminin ve emperyalizmle ilişkilerinin yenilenmesini ve burjuva devletin bu ekonomik temele uygun olarak yeniden yapılandırılmasını koşulluyordu. Yeni sömürge Türkiye mali ekonomik sömürgeye dönüştürülmeliydi. Emperyalist tekellerin ve Türkiye sermaye oligarşisinin çıkarları bunu gerektiriyordu. Mevcut ekonomik yapı ve ordunun ipleri sıkıca elinde tuttuğu aşırı merkezi devlet sistemi bir engeldi artık ve aşılmalıydı.

Bu koşullar içinde başlıca üç partinin üç programı şekilleniyordu.

Birincisi merkezinde ordu ve kontrollerin durduğu faşist statükocu partiydi. Bunlar devlet yönetme ayrıcalıklarını sürdürme, Kürtleri ezme, Alevileri susturma, politik İslamcıları devletten uzak tutma ve toplumsal ilişkilerde İslamcılışmayı durdurmayı program edinmişlerdi.

İkincisi burjuva değişim partisiydi. Sermaye oligarşisi, burjuva liberaller, AB'ciler bu partinin başlıca oluşturucu güçleriydi. Birinci cumhuriyetin bittiği ve Kürtleri, Alevileri, politik İslamcıları kapsayan, ordunun devlet yönetme ayrıcalığına son verildiği ve parlamentonun başlıca yönetim aygıtı olduğu bir politik sistemi program edinmişlerdi. Kürt sorununda "ez-çöz"le ilerlenemeyeceğini, Aleviliğin

inkârına karşı olduklarını belirtiyorlardı. Rejim krizinin ancak bu yoldan aşılabileceğini ileri sürüyorlardı. Ne var ki onların değişim programı sınırlıydı. Kürtlerin bireysel haklarını tanımaya hazırdılar ama kolektif yani ulusal varlıklarını tanımaya yanaşmıyorlardı. Keza Aleviler için de durum aynıydı. Alevilerin temel talepleri olan Diyanet İşleri'nin kapatılması, cemevlerine ibadet yeri olarak kabul edilmesi gibi taleplerden uzak duruyorlardı.

Birinci parti henüz devlete egemendi. Altı önemli ölçüde boştu.

İkincisi ise önemli bir toplumsal desteğe sahipti ve ideolojik olarak egemendi. Kopenhag kriterlerinin kabulü ve AB'ye girişle birlikte temel sorunların çözüleceğine toplumun büyük bölümü inandırılmıştı. Öyle ki Kürt özgürlük hareketi içindeki kimi unsurlar ve kendilerini sosyalist olarak tanımlayan pek çok çevre bu rüzgâra kapılmıştı.

Üçüncüsü devrim partisiydi. Burjuva değişim programıyla rejim krizinin aşılamayacağını, çünkü sorunun konjonktürel değil yapısal olduğunu; Kürtlere ve Alevilere statü tanınması ve politik özgürlüğün kazanılmasıyla ancak gerçek bir çözümün bulunabileceğini; bunun da TC'yi yenileyerek değil onu yıkararak halkların cumhuriyetler birliğini kurarak başarılabilceğini ileri sürüyorlardı.

Tam da bu aynı ekonomik-politik koşullar politik İslamcı partiyi değişime zorluyordu. Politik İslam daha çok küçük ve orta burjuvazinin bir bölümünün temsilcisiydi. Fakat ko-

şullar değişmişti. Eski biçim kapalı, iç pazara dayalı ekonomik yapı savunusu palazlanan orta burjuvazinin çıkarlarına hizmet etmiyordu artık. Bu kesimler sermaye oligarşisi ve emperyalist tekellerle uzlaşma politikası izlemekten yanaydı. T. Erdoğan ve ekibi tam da bunların politik temsilcisi olarak ortaya çıktı. Bu çevrenin sermaye oligarşisi ve emperyalist devletlerce kabul görmesinin nedeni budur.

Sermaye oligarşisi ve emperyalistler 2002 seçimlerinde AKP'nin birinci parti çıkması ile Türkiye'nin emperyalist küreselleşmeye iktisadi ve politik olarak entegrasyonunun hızlandırılmasında dayanacakları temel aktörü de bulmuş oldular.

Üç Partiden İki Partiye

Öcalan'ın esir alınmasından ve 19 Aralık hapis hane katliamından sonra asıl çarpışma statüko ve değişim partisi arasında yaşanacakmış gibi görünüyordu. Bu geçici bir durumdu. Sermaye oligarşisi ve emperyalistlerin desteğinden yoksun, toplumsal tabanı daralmış olan ordunun kaybedeceği açıktı. Diğer yandan burjuva değişim programı temel problemlere çözüm getirme gücünden yoksun olduğu için eninde sonunda akamete uğrayacaktı.

Nitekim tam da böyle oldu. Ergenekon, Balyoz ve Casusluk davalarıyla Ordu tam da istenilen noktaya getirildi. Politik İslamcıların en kritik talepleri olan türban yasağının devlet kurumları, meclis de dâhil kaldırılması, imam hatiplerin yaygınlaştırılması, HSYK, Yargıtay ve Danıştay'ın egemenliği paylaşım

araçları olmaktan çıkarılması gerçekleşti. Böylece ordu partisi ve onun statükoyu koruma programı devreden çıkmış oldu. Artık iki parti vardı: burjuva değişim ve devrim partisi.

AKP 2002’de hükümet kurmuştu ama henüz iktidar olamamıştı. 2007 cumhurbaşkanlığı seçimleri ve ardından 2011 referandumundan sonra iktidara yürüyebildi. Böylece cumhuriyeti krize sokan sorunlardan bir ortadan kalkmıştı. Ama TC’yi krize sokan asıl iki öge yerli yerinde duruyordu.

AKP sermaye oligarşisinin ve emperyalistlerin burjuva değişim programını uyguladı. İktisadi ve politik sistemi burjuva liberal yönde pek çok değişikliğe uğrattı. Kürt ve Alevi açılımlarıyla rejim krizini burjuva değişim programıyla aşmaya girişti. Ne ki bu sınırlı bir değişim programıydı. Kürtlere ulusal Alevilere inançsal statü tanımadan onlara bireysel kimi haklar vererek onları sisteme entegre etmeye çalıştı. Bilhassa Kürt Özgürlük Hareketini bu entegrasyona razı etmek için bazen görüşmeler bazen de savaşla ezme yolundan gitti.

AKP iktidardı ama bu iktidarı kullanmada yalnız değildi. Parlamento ve hükümet AKP’nin elindeydi, devlet içinde kadrolara ise Güleciler hâkimdi. Güleciler Ergenekon ve Balyoz gibi davalarda başrolü oynamıştı. Yargı ve polis onların denetimindeydi. Dünün MGK’sı ve kontrolleri yerine kendileri bir çeşit iç devlet oluşturmuştu. Ellere geçirdikleri güçle Kürt Özgürlük Hareketine, Komünistlere ve antifaşist örgüt, kurum ve kişilere yönelik komplolar

tezgâhladılar. Kuşkusuz CIA’nin desteği olmasaydı özellikle orduya yönelik tasfiye hareketi böyle kolay gerçekleşmezdi. Bu süreçte Gülen’le Erdoğan arasında bir anlaşmazlık yoktu.

Gülecilerin Erdoğan’ın sırtını dayadığı MİT’i de ele geçirmek için harekete geçmesi ile ipler koptu. Güleciler 17-27 Aralık yolsuzluk davalarıyla hükümeti düşürmeye yeltenince devlet içi bir çeşit iç savaş patladı. Bu savaştan Erdoğan orduyla uzlaşarak çıkabildi.

Ortadoğu Ve Kürdistan’da Yeni Koşullar

Bu meselenin yalnızca bir bölümüdür ya da görünen yüzeyi. Arka yüzeyde Arap devrimleri ve Suriye’de patlayan ayaklanmanın emperyalistlerin müdahalesiyle iç savaşa dönüşmesiyle ortaya çıkan yeni koşullar oluşmuştu. Türk burjuva devleti durumdan faydalanmak istedi. Bölgesel lider olma hevesine kapıldı. 1. Paylaşım savaşında kaybettiği Musul ve Kerkük petrollerine yeniden kavuşmanın hesaplarını yaptı. IŞİD, El Nusra gibi politik İslamcılar besleyerek paylaşım masasındaki elini güçlendirmeye çalıştı. Suriye, Güney Kürdistan ve Irak’ın Suni bölgesini bir çeşit alt sömürge olarak tasavvur etti. PKK’yle başlayan görüşmeleri de bu stratejisini görece rahat koşullarda uygulamak için uygun fırsat olarak kullandı.

Evdeki hesap çarşıya uymadı. Kürdistan’ın Suriye sınırları içindeki bölümü emperyalist müdahalenin

tarafı olmayarak üçüncü bir çizgi geliştirdi. Buradaki Kürt özgürlük güçleri Suriye rejiminin zayıflamasını fırsat bilerek bulunduğu alanlarda iktidarı ele geçirdi. Rojava devrimi böyle doğdu. Politik iktidarın ele geçirilmesinden çok öte toplumsal yaşamda köklü değişiklikler yapmaya koyulan bir devrim ve ilerleyen bir devrimci süreçti bu. İlan ettiği anayasa ile Ortadoğu cangılındaki ulusal ve mezhepsel düşmanlaşmanın nasıl ortadan kaldırılabilceğini ortaya koydu. Kadınların toplumsal ve siyasal alandaki yerlerinde devrimci değişimler yarattı. Komünal/konseysel halk iktidarı seçeneğini ete kemiğe büründürdü.

Burjuva Türk devleti bu durumu şaşkınlıkla karşıladı. Yine de başlangıçta çok önemsemedi. El Nusra ve IŞİD çeteleri aracılığıyla devrimi boğabileceğini sandı. Kapıları açarak o bölgenin boşalmasını sağladı. Ne ki Kobanê direnişi burjuva faşist Türk devletinin planlarını alt üst etti. Direnişin zaferle sonuçlanmasından sonra artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Rojava devrimi kalıcılışma yolunda çok büyük bir adım atmıştı. Komünistlerin ve enternasyonal savaşçıların devrime katılmaları duruma yeni bir nitelik katmıştı. Emperyalistler Rojava devrimcilerini hesaba katmak zorunda kalmıştı.

Burjuva Türk devletinin sömürgeci, yayılcı, IŞİD yanlısı ve Kürt düşmanı politikası Bakûrê Kurdistan’da da Kürt halkı arasında infiale yol açmış 6-8 Ekim ayaklanmasının patlamasına neden olmuştu.

Sömürgeci faşist devlet Suriye’de olduğu gibi Kuzey Kürdistan’da kontrolü kaybetmişti.

Bu koşullar altında AKP hükümeti ve T. Erdoğan MGK’yı etkin biçimde devreye soktu. Birlikte “çöktürme planı” hazırladılar. Bu arada İmralı ve Kandil’le görüşmeler devam ediyordu. Devlet hazırlıklarını bitirene kadar “görüşmelerle oyalama” siyaseti izledi. Buradan daha en başından beri görüşmelerin oyalamaya dönük olduğu anlamı çıkmaz. PKK ulusal statüden vazgeçerek bireysel haklarla yetinseydi pekâlâ “barış” sağlanabilirdi. Sömürgeci devlet masaya bu amaçla oturdu. Ne ki PKK’ye bunu kabul ettirmek mümkün olmadı. Rojava devriminden sonra Kürt Özgürlük Hareketi stratejik derinlik kazanmıştı. Sömürgeci devlet Rojava’yı işgal, Bakûr’u çöktürmeyi bir beka stratejisi olarak benimsedi. Birincisini başaramayınca ikincisine çok daha büyük bir hırsla yüklendi.

Gezi Ayaklanması Ve HDP’nin 7 Haziran Seçim Zaferi

Gezi-Haziran ayaklanması Türkiye tarihinin en büyük kitle hareketi olarak tarihe geçti. Milyonlarca insan çevrenin yağmalanmasına, faşist baskılara ve gündelik hayatın islamizasyonuna isyan etti. Faşist devlet terörüne karşı militan kitle direnişi Türkiye sathına yayıldı. Devrimciler ayaklanmaya katılarak etkilemeye çalışsalar da daha ileriye taşıyamadılar. Bu onlar için de büyük sürprizdi ve böyle büyük sürprize hazırlıksız yakalanmışlardı. KÖH ise durumu

anlamakta gecikti. Görüşme sürecinin rehaveti ve bu sürecin Kürt kitlelerinde yarattığı yanılgılı beklenti tarihi bir fırsatın kaçırılmasına neden oldu. Kürdistan ve Türkiye devriminin tabandan birliği için ilk kez bu kadar elverişli koşullar oluşmuştu.

Hareket giderek sönmülense de yarattığı bilinç, özgüven ve umut yaşamaya devam etti. 2014 cumhurbaşkanlığı ve 2015 parlamento seçimlerinde HDP'nin aldığı sonuçlar bunun somut kanıtıydı. Devlet her türden kirli karanlık yöntemi kullanarak HDP'yi baraj altında tutmaya çalıştı. Mitingler bombalandı, parti binaları basıldı, kitlesel tutuklamalara girişildi. Yine de başarısızdı. HDP beklentilerin üstünde oy almıştı. Belli ki Gezi kitlesi önemli oranda HDP'ye kanalize oluyordu.

2015 Haziran seçim sonuçları devleti panikletti. Yüzde 13 ve 80 milletvekili devletin yasama organına Kürt ulusal özgürlükçülerin bir baskını olarak algılandı. Bunun önüne mutlaka alınmalıydı. Yüzde 13'ün yüzde 20'ye ve daha yukarıya çıkması pekâlâ mümkündü. Burası Yunanistan değildi. SYRİZA'nın yüzde 30'ların üstüne çıkması en fazla hükümet değişikliğine yol açardı. Oysa Türkiye'de HDP'nin böyle bir başarıyı yakalaması Türk ulusal egemenliğine dayalı sistemin dağılması demekti. Sonrası bir yana yüzde 13 bile devleti titretmeye yetti. Bu seçim sonuçlarını kabul ederek "çöktürme planı" uygulanamazdı. Ne yapıp edilip halktaki umut ve güven kırılmıyordu. Mevcut parlamentoyu işleterek bu başarıla-

mazdı. Saray darbesi böyle gerçekleşti. Suruç ve Ankara kitle katliamları, Kürdistan kentlerinin yerle bir edilmesi, yüzlerce kişinin bodrumlarda yakılması, çocuk ve kadınların hedef gözetilerek katledilmesi, cenazelerin günlerce sokakta bekletilmesi, toplu tutuklamalar peşi sıra geldi. 1 Kasım seçimlerine bu şartlar altında gidildi.

Devrimci Durum

Faşist diktatör Erdoğan kontrolü yeniden sağlamış görünüyordu. AKP

Kürdistan'da yıllara yayılan bir devrimci durum vardı. Batı'da ise Gezi-Haziran ayaklanması devrimci durumun işaretiydi. Ardı sıra gelişmeler bu devrimci durumun varlığını ortaya koymuştu.

yeniden yüzde elliye yakın oy oranına ulaşmıştı. Ne ki yoğun faşist teröre rağmen HDP barajı geçmeyi başarmıştı. AKP anayasayı değiştirmeye yetecek çoğunluğa ulaşamamıştı. 7 Haziran'da HDP'ye gelenlerin bir kısmı geri çekilse de bir bölümü korkuya teslim olmamıştı. Bu HDP'nin kalıcılığı demekti. HDP yalnızca Kürdistan'ın değil Türkiye'deki ezilenlerin halkçı demokratik cephesi olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı. Onun önceki seçim başarılarının dönemsiz olmadığı ortadaydı.

Bu Kürdistan'dan çok batı için önemliydi. Kürdistan'da yıllara yayılan bir devrimci durum vardı. Batı'da ise Gezi-Haziran ayaklanması devrimci durumun işaretiydi. Ardı sıra gelişmeler bu devrimci durumun varlığını ortaya koymuştu. Lenin devrimci durumu şöyle tarif ediyor:

Egemen sınıflar için egemenliklerini değişmez bir biçim altında sürdürme olanaksızlığı; 'doruk' bunalımı, egemen sınıf siyasasında ve ezilen sınıfların hoşnutsuzluk ve öfkesinin kendine yol açacağı bir çatlak oluşturan bir bunalım. Devrimin patlaması için genellikle "taban"ın eskisi gibi yaşamayı "istememesi" yetmez, ama "doruğun artık bunu yapamaması" da gerekir.

Ezilen sınıfların yoksulluk ve sıkıntısının her zamankinden çok kötüleşmesi "barışçıl" dönemlerde kendini ses çıkarmadan soyduran, ama çalkantılı dönemde genel olarak bunalım tarafından olduğu denli, "doruk"un kendisi tarafından da bağımsız bir tarihsel eyleme doğru itilen yığınların etkinliğinde yukarıda belirtilen nedenlerden dolayı görülen artış.

Elbette Lenin'in bu tanımı bir şablon olarak ele alınamaz, bu bir genel çerçeve, bir soyutlamadır. Örneğin ikinci maddedeki 'yoksulluk ve sıkıntı' gibi ekonomik nedenler değil de salt politik nedenler de ezilen sınıfları harekete geçirebilir. Ulusal baskı ya da faşizme karşı mücadele de bu tür bir hareketin oluşturucu nedeni olabilir. Nitekim Kürdistan söz konusu olduğunda yoksullaşmanın değil sömürgeci boyunduruğun devrimci du-

rumun oluşmasında belirleyici olduğu ortada. Gezi ayaklanmasında da politik İslamcı faşist hükümetin artan baskısına gösterilen tepki belirleyiciydi. Kürdistan ve Türkiye devriminin ana sorunu faşizmin ve sömürgeciliğin tasfiye edilerek politik özgürlüğün kazanılmasıdır. Ezilen sınıfların yoksulluk ve sıkıntısının her zamankinden fazla kötüleşmesi bununla çakışmaktadır.

Sebepler farklı olsa da;

Yönetenlerin eskisi gibi yönetmemesi ve kitlelerin eskisi gibi yönetilmek istememesi devrimci durumun başlıca iki koşuludur. Ama bunlar kendi başına devrimci durumu oluşturmaz, bir üçüncü koşulun ortaya çıkması gerekir. Eskisi gibi yönetilmek istemeyen kitleler bunu az çok istikrarlı bir eylem çizgisi ile ortaya koymalıdır. Kitle hareketinin bu kendiliğinden patlamalarla kendini göstermesi nesnel bir durumdur.

"Yalnızca şu ya da bu grup ve partinin değil ama şu ya da bu sınıfın iradesinden de bağımsız bu nesnel değişiklikler olmadıkça, devrim, genel olarak olanaksızdır. Devrimci bir durumu işte bu nesnel değişikliklerin tümü oluşturur." (Lenin)

Başka zamanlarda çok fazla etkili olmayan bir sorun ve eylem devrimci durum koşullarında hızla yangına neden olan bir kıvılcıma dönüşebilir. Gezi-Haziran ayaklanmasından sonraki olaylar kitle hareketinin inişli çıkışlı da olsa bu doğrultuda ilerlediğini gösterdi. Berkin Elvan uğurlaması, Soma'daki madenci katliamı protestoları, Özgecan kadın isyanı,

6-8 Ekim Kobanê serhıldanı, ve son olarak Liselilerin yaygınlaşan eylemleri bu doğrultuda öne çıkan başlıca örneklerdendir.

Batı'daki antifaşist kitle hareketinin temel problemi kitle hareketini belirli bir strateji ve program doğrultusunda yönlendirecek güçte bir önderliğin henüz ortaya çıkmamasıdır. Böyle olduğu içindir ki kitle eylemleri ya da ayaklanmalar belirli bir hedefe yönelmeden sönüp gitmektedir. Bu önderlik ortaya çıkarılmadığı koşullarda devrimci durum devrimci bir yükselişe evrilmeden sönüp gidecektir. Devrimci durum nesnellikse devrimci yükseliş bu nesnel koşullara özne müdahaleyi gerektirir.

“Devrim her devrimci durumdan değil, ama yalnız yukarıda sayılan nesnel değişikliklere özne bir değişikliğin, yani: devrimci sınıfa ilişkin olarak, hatta bunalımlar çağında bile, eğer “düşürülmezse” hiçbir zaman “düşmeyecek” olan eski hükümeti tamamen (ya da kısmen) yıkacak denli güçlü yığınsal devrimci eylemler yürütme yeteneğinin de gelip eklendiği durumdan doğar.” (Lenin)

Özne Değişiklik

Eğer bir devrimci durum varsa bu, nesnel koşulların değiştiğini yeni bir “durum”un ortaya çıktığını gösterir. Bu yeni “durum”un karakteristik özellikleri nedir?

Sömürgeci faşist rejim krizinin aşılmasını, burjuvazinin büyük umutlarla yaydığı “değişim” programının iflas etmesi, politik İslamcı iktidara ordunun sömürgeci faşist terörü doruğuna çıkarması.

Rejimin Ortadoğu politikasının çökmesi, emperyalistler Erdoğan ve AKP hükümeti arasındaki çelişkilerin keskinleşmesi.

Rojava devriminin kalıcılaşma koşullarının artması, Bakûr’un sömürgeci faşist devlet terörüne karşı muazzam direnmesi, Başur’da Barzani’nin etkinliğinin daralması ve Goran ile YNK’nin ittifak yaparak PKK ile yakınlaşması.

Batı’da tüm burjuva partilerin Kürtlere düşmanlıkta ve HDP’yi tas-

Nesnel durum değişikliğine öncü ancak kendi “durum”unu değiştirerek yanıt verirse öncülük rolünü oynamış olur.

fiyede AKP’yle birleşmeleri, ama aynı zamanda bütün burjuva partilerin iç bölünme yaşaması, HDP’nin ezilen sınıfların, halkların ve mezheplerin taleplerini savunan yegâne muhalefet partisi olarak kalması.

Dün burjuva değişim programının liberal sözcüleri olan kimi akademisyen ve yazarın bugün faşizme karşı mücadele saflarına kayması. Dün burjuva milliyetçilerin politik İslamcılara karşı başlıca ideolojik aparatlarından biri olan ‘laiklik’in güvenesi olarak görülen ordunun politik İslamcı iktidarla ittifakı. Liselilerin eylemlerinde görüldüğü gibi “laik-

lik” savunusunun inanç özgürlüğü temelinde devrimci demokratik mücadeleye kanalize edilmesi olanağının ortaya çıkması.

Kaynağını bulduğu anda dahi sıradan bir olayın sert çarpışmalara yol açması, tüm baskı ve sindirme politikasına rağmen korkunun ve umutsuzluğun antifaşist saflarda egemen kılınamaması. Antifaşist aydınların cesurca direnmesi.

Burjuva meclisin fiilen saf dışı bırakılması saray merkezli içinde generallerin de olduğu cuntanın yönetimi kendinde merkezileştirmesi.

Bu nesnel durum değişikliğine öncü ancak kendi “durum”unu değiştirerek yanıt verirse öncülük rolünü oynamış olur. Kendi durumunda değişiklik yapmadan, yeni duruma müdahale edilemez, en iyi ihtimalle “durum”un parçası olunur.

Lenin , “Bu (devrimci-bn) durum varlığını daha uzun zaman sürdürecektir mi ve ne ölçüde ağırlaşacak? Devrime yol açacak mı?” diye sorar ve ekler “*Bunu bilemiyoruz ve kimse de bilemez. Bunu yalnız devrimci durumun gelişme ve ileri sınıfın, proletaryanın devrimci eyleme geçme deneyi gösterecek. Bu konuda ne genel olarak “boş umutlar” söz konusu edilebilir, ne de bu umutların kırılışı; çünkü hiçbir sosyalist, hiçbir zaman ve hiçbir yerde, devrimin (gelecekteki değil de) bu savaş tarafından (yarınki devrimci durum değil de) güncel devrimci durum tarafından yaratılacağı güvencesini vermemiştir. Burada bütün sosyalistlerin en söz götürmez ve en özsel görevi söz konusu: yığınlara devrimci*

bir durumun varlığını gösterme, bu durumun genişlik ve derinliğini açıklama, proletaryanın devrimci bilinç ve enerjisini uyandırma, devrimci eyleme geçmesine yardımcı olma ve bu yönde çalışmak için devrimci duruma uygun örgütler kurma görevi.”

Devrimci Duruma Uygun Örgütler Kurma Görevi ve HBDH

Faşist diktatörlüğün nesnel devrimci duruma öznel yanıtı parlamentonun bir kenara bırakılarak iktidarı

HBDH de devrimcilerin nesnel devrimci duruma verdiği öznel bir yanıtıdır.

saray cuntasında merkezileştirmektedir. Bu durumun başkanlık sistemi adı altında yasallaştırılma çabası sadece Erdoğan’ın kişisel hırslarıyla izah edilemez. Bu faşist egemenlerin rejim krizini aşma ve devrimci durumu bertaraf etme girişimlerinden biridir.

Bir zamanlar Erdoğan’ı cumhurbaşkanı seçtirmemek için darbe sopası sallayan generallerden İlker Başbuğ’un bugün, “Olaya genel olarak baktığımız zaman, başkanlık sistemi antidemokratik bir sistem midir? Hayır. O da demokratik sistemlerden bir tanesidir. Tartışılabilir mi? Evet tartışılabilir. Artısı veya eksisi var mıdır? Tartışmalar sonucu ortaya çıkar” demesi yeterince açıktır.

Generallerin politik İslamcılarla kol kola girmesinin nedeni sömürgeci

faşist diktatörlüğün tam bir çıkmaza saplanmasıdır. Her bakımdan zor durumdadır. İ. Başbuğ bu çıkmazı şöyle tarif ediyor:

“Benim değerlendirmeme göre toplumsal olarak zor bir dönemden geçiyoruz, o bir gerçek yani. Türkiye Cumhuriyeti olarak, tarihsel olarak Cumhuriyetin en karmaşık hatta toplumun bölünmüşlüğü açısından gerçekten çok ciddi, her konuda nerdeyse bölünme içinde olduğu bir an içindeyiz. Dolayısıyla bu süreçten nasıl çıkacağız önemli bir konu... Bugün Türkiye’de esas sorun da kültürel bölünmüşlük. Yaşam tarzları farklı. Türkiye’nin bir kısmının yaşama bakışı, yaşayışı farklı, öbür taraf çok farklı. Hâlbuki bir sentezin olması lazım yani bütünleşmesi gerekiyor. Bunu bütünleştirmek için iki tarafa da görev düşüyor. Ben onu yapmaya çalışıyorum.”

Özetle, bu bir cumhuriyet krizidir, politik İslamcısı, milliyetçisi, ulusal-cısı bütün faşistler birleşelim diyor ve “laikler”e politik İslamcılarla kucaklaşma çağrısı yapıyor.

HBDH de devrimcilerin nesnel devrimci duruma verdiği öznel bir yanıtıdır.

Tam da Lenin’in deyişiyle devrimci duruma uygun örgütler kurma adıımıdır. Tüm faşistler bir yerde toplanırken bütün ilericilerin ayrı ayrı durması faşistlerin işini kolaylaştırmaktan başka bir sonuç doğurmaz. HDK/HDP demokratik halkçı cephe, HBDH’de birleşik devrim hareketidir.

Her ikisinin başarısı devrimin başarısı olacaktır. Devrimci durumun devrimle sonuçlandırılması tam da bu

her iki cephenin rollerini hakkıyla oynamasına bağlıdır.

Faşizmi Yeneceğiz

Bütün afra tafralarına, yüksek perdeden nutuk atmalarına bakmayın, faşistleri devrim korkusu sarmış durumda. Şehirleri yerle bir ettiler ama genç Kürt savaşçıları dize getiremediler. Suruç’ta Kürt özgürlük hareketiyle sosyalistlerin birliğini baltalamak için otuz üç genç sosyalisti hunharca katlettiler ama sosyalist gençler birleşik

Gerici iç savaş
devrimci iç savaşa
çevirerek faşizmi
yerle yeksan etmek
birleşik devrimimizin
başlıca görevidir.

devrime daha büyük kararlılıkla sarıldı. HDP milletvekillerinin dokunulmazlıklarını kaldırarak onları pasifize etmeye çalıştılar ama onlar faşizmin mahkemelerini tanımayarak paçavraya çevirdi. Barış isteyen akademisyenleri, Gündem gazetesine destek veren aydınları tutuklayarak korku salmak istediler ama ne tutuklananları korkutabildiler ne de yeni aydınların desteğini kesebildiler.

Erdoğan ve faşist çetesi Kürt özgürlük mücadelesini bastırmak ve Kürdistan devriminin birleşik devrimci önderlik altında Tüm Türkiye sahasını kapsamasını engellemek için gerici iç savaşına gize almış durumda. Gazeteci Levent Gültekin’in aktardığına göre “Tayyip Bey o bürokrata, yapacakları ile ilgili bazı şeyler an-

latinca bürokrat diyor ki ‘Bu dediklerinin yarısını yap, iç savaş çıkar bu ülkede’ Tayyip Bey de “çüksın, ezer geçeriz” diye karşılık veriyor. Yani iç savaşı göze almış bir lider var. Ne için? Kişisel hırslı. Başka bir gerekçesi yok.” Bunu sadece kişisel bir hırsıla açıklamanın yanılığı olduğunu daha önce belirttik. Asıl neden içine düştükleri çaresizliktir. Bu faşizmin; inkârcı, asimilasyoncu cumhuriyetin çıkmazı, çaresizliğidir. Bu çaresizliktendir ki pek çok “cumhuriyetçi” faşist iradesini politik İslamcı diktatör Erdoğan’a teslim etti.

Faşizmin barışçıl yoldan, reformlarla, değişim programıyla, AB Kopenhag kriterleriyle tasfiye edilece-

đine hala inanan varsa faşist diktatör Erdoğan’ın sözlerine ve gelecek planlarına bir daha baksın.

Erdoğan ve faşist ittifakları halklarımız arasındaki düşmanlaşmadan medet umuyor, gerici boğazlaşmanın taşlarını döşüyor. Faşist saray cuntası halklarımızı bölüyor. HBDH halklarımızı birleştiriyor.

Gerici iç savaşı devrimci iç savaşa çevirerek faşizmi yerle yeksan etmek birleşik devrimimizin başlıca görevidir.

Sömürgeci faşizm halklarımızı kör bir çıkmaza sürüklüyor. Ama unutmayalım, Brecht’in dediği gibi,

En büyük çıkışlar kör çıkmazlarda bulunur

Devrimci Duruma Birleşik Devrimci Bir Yanıt HBDH

Toprak Akarsu

Halkların Birleşik Devrim Hareketi (HBDH) 2016'nın baharında kuruluşunu ilan etti ve siyasal tarihimize girdi. Darbeci faşist Saray cuntası ve iplerini elinde tuttuğu inkarcı sömürgeci faşist diktatörlüğe karşı mücadele ve keza birleşik devrimimizin gelişimi ve geleceği bakımından bu, emekçi sol hareketimizin devrimci kanadının cepheleşme yetenek ve yöneliminde meydana gelen değişim ve dönüşümün ulaşmakta olduğu düzeyi yansıması bakımından oldukça önemlidir.

Kuşkusuz, Halkların Birleşik Devrim Hareketi'nin mücadelede ve tarihimizde tutacağı yeri kendi pratiği, kendini ortaya koyuşu, devrimci duruma yanıt olma güç ve yeteneği belirleyecektir. Bütün siyasi özneler gibi o da mevcut koşullar altında kendi tarihini kendisi yapacaktır. Bununla birlikte HBDH'nin ilanı ve pratik yöneli-

mi birleşik devrimimiz bakımından önemli bir tarihsel eşiğe işaret etmektedir.

Onu kavrayabilmek için, HBDH'nin hangi ihtiyacın ve hangi gelişmelerin ürünü olarak doğduğuna, mücadele sahnesine çıktığını bakmalıyız. İlk uğraşımız, bölgesel devrimin fay hatlarının hareketlendiği 2010 sonunda Tunus'tan başlayıp Akdeniz Afrika'sına ve Ortadoğu'ya yayılan Arap coğrafyasını dolaşan Irak, İran, Suriye'de yankısını bulan, Rojava Kürdistan'da en ileri düzeyine ulaşan, Haziran-Gezi halk ayaklanmasında Türkiye'de yankılanan devrimci gelişmedir. Bölgemizi tarihsel olarak bir savaşlar, kaos ve devrimler dönemine sokan, bölge devrimini harekete geçiren halk ayaklanmaları zinciridir. Bu dönemin girişinde Kürt halkı bölge halklarının en önünde yürüyor, bölge

devriminin öncülüğünü üstlenmiş bulunuyor. Kürt ulusal özgürlük hareketi ise bölge devriminin en güçlü mevizisidir. Rojava’da kadın eşitlikçi, ulus ve inanç topluluklarının birleşme-birlikte yaşama tarzı bakımından çocucu-çoğulcu (egemen uluscu, egemen inanççı burjuva deneyimi reddeden) demokratik, bir bütün olarak halkçı demokratik iktidar, bölge devriminin en ileri kazanımı, bölge halklarına yön gösteren, ilham veren bir deniz feneri rolünü oynuyor.

Bu gerçeklerden hareket edildiğinde HBDH’yi, bölge devriminin itici gücü ile emekçi sol hareketin devrimci kanadı ve Kürt ulusal özgürlük hareketinin birlikte bir ileri sıçrama, devrimi Batı’ya-Türkiye’ye taşıyarak birleşik devrim düzeyine sıçratma hamlesi, yönelimi ve yankısı olarak okuyabiliriz. Bölge devriminin fay hatlarının hareketlenmesini, bölgenin içerisine girdiği yeni tarihsel süreci anlatım için milat kabul etmemizin nedeni de budur. “Bölgesel devrim itici” gücü en başta Rojava devrimidir, yeni tarihsel duruma adapte olan Kürt ulusal özgürlük hareketidir. Bununla birlikte kuşkusuz Haziran ayaklanması da ihmal edilemez diğer bir devrimci itici güçtür.

HBDH cepheleşme yönelim ve girişimi bakımından emekçi sol hareketimizin ulaştığı yeni ve ileri bir düzey ve iddiadır. Bu nedenledir ki emekçi sol hareketimizin cepheleşme yeteneği kazanması süreci diğer bir uğraşımızdır. HBDH’nin 90’lardan günümüze süregelen yerel ya da merkezi, kısmi-kesimsel ve genel ey-

lem birlikleri, sayısız ve envai çeşit platformların birleşik mücadele istek, yönelim ve çabalarıyla yarattığı deneyim birikimiyle bağlı olduğunu, bu temelde yükseldiğini muhakkak kaydetmeliyiz. Başarılı ve başarısız birlik deneyimleri de bu tablonun oluşturuca renkleri arasındadır. Emekçi sol hareket, son çeyrek yüzyıllık dönemde çok düşük bir hızla ve oldukça sancılı bir tarzda yenilenerek, dönüşerek cepheleşme yetenek ve dinamizmi kazanmıştır, geliştirilmeye hala

Bölgemizi tarihsel olarak bir savaşlar, kaos ve devrimler döneminine sokan, bölge devrimini harekete geçiren halk ayaklanmaları zinciridir

muhtaçtır ama kazanmıştır! Bunun en çarpıcı ilk sonucu, 2011’de Halkların Demokratik Kongresinin (HDK) kuruluşudur. Kazanılan cepheleşme yeteneğini somutlaştıran yeni bir politika tarzı ve yeni bir ilişki tarzı açığa çıkmıştır. HDK’nin doğurduğu Halkların Demokratik Partisi ve onun etrafında yürütülen 7 Haziran seçim mücadelesinin kazanımı aynı hattın derinleşerek, genişleyerek gelişmesini ifade eder. HDK-HDP gerçekliğinde halkçı demokratik cephe ete kemiğe bürünmüştür.

Emekçi sol hareketin kazanmakta olduğu cepheleşme yeteneği bölge

devriminin başlıca görünüşleri tarafından ileri itilmiştir. Gezi-Haziran ayaklanması bakımından da kuşkusuz geçerlidir bu. Ancak Rojava Devrimi'nin daha özel bir rol oynadığını da ayrıca vurgulamalıyız. Rojava Devrimi emekçi sol harekete hem yeni bir ufuk ve devrimci cesaret kazandırmış, hem de politik askeri mücadeleyi çok daha mümkün hale getirmiş, emekçi sol hareketin politik askeri mücadele yürütme yönelimli parti ve örgütleri için muazzam olanaklar açığa çıkartmıştır. Emekçi sol harekette adeta geleneksel Kürt özgürlük hareketine mesafeli duruşun, önyargıların, psikolojik duvarların aşılmasında Rojava Devrimi ve Kobanê direnişi önemli bir katalizör rol oynamıştır.

Rojava Devrimi ve Kobanê savunması, devrimi savunma cephesinde değişik savaşkan yapıları yan yana ya da bir araya getirmiş, savaş-yoldaşlığı deneyimi kazandırmıştır. Devrimci yapılara, mücadele etmek isteyen güçlere baştan itibaren açılan özgür alanların imkanlarının gecikerek de olsa realize edilmesi pratiklerinin artışıyla da bağlı biçimde değişik örgütlerin PKK ile ilişkilere bakışının, ilişkilenişinin yenilenmesi ve değişiminin yarattığı iklim ve imkanın özel rolünü, MLKP'nin özgür alanlardaki varlığının ve Rojava devrimini savunmada kendisini ortaya koyuşunun emekçi sol harekete güven verici etkisini de eklemeliyiz.

7 Haziran seçim mücadelesinde halkçı demokratik cephenini kazandığı siyasal zafer, faşist Erdoğan-AKP diktatörlüğü saflarında işçi-emekçi-

ezenler hareketinin gelişimini atılma geçirecek siyasal ve toplumsal bir iklimi tetikleyebileceği, yeni Gezi-Haziran'lara yol açabileceği korkusu yarattı. Fakat daha önemlisi sömürgeciliğin belli başlı siyasal partilerini olduğu kadar faşist Türk burjuva devlet bürokrasisinin ana güçlerini panik ve endişeye sürükledi, hepsini Saray cuntası ve tezgahladığı faşist darbe stratejisi etrafında birleştirdi.

Faşist despot Erdoğan'ın Saray cuntası devletin bütün işlerini teke-

HBDH cepheleşme
yönelim ve girişimi
bakımından
emekçi sol
hareketimizin
ulaştığı yeni
ve ileri bir
düzey ve iddiadır.

line aldı, görüşmelere ve ateşkese son verdi. 7 Haziran seçim sonuçları ve oluşan meclisi, seçimlerden çıkan halk iradesini CHP ve MHP'nin etkin desteği ile tasfiyeye yöneldi, tasfiye etti. İnkarcı sömürgeci faşist diktatörlük 20 Temmuz Suruç katliamından başlayarak Kürt ulusal özgürlük hareketinin iradesini kırma, diz çöktürme amacıyla yeni bir savaş süreci tezgahladı. Diktatörlük gözü dönükçe geliştirdiği savaşla halkın kafasına namlularını dayayarak, ırkçılıkla, şövenizmle %10 barajının altına düşürerek HDP eksenli demokratik direniş cephesi barikatını aşmaya çalıştı. Kür-

distan devriminin yeni bir atılımı olan büyük özyönetim direnişlerini ve Kürt ulusal özgürlük hareketinin iradesini kırma savaşının amacına ulaştırmak için propoganda ajitasyon, demokratik eylem ve örgütlenme özgürlüğünü tasfiyeye, cephe gerisini zaptı rapt altına almaya yöneldi. Faşist Saray cuntasının dayattığı karşı devrimci saldırganlık ve savaş siyaseti, meşru demokartik eylem, fiili meşru direniş imkanlarını büyük ölçüde daraltıp, halkçı demokratik cephenin etkisini, rolünü sınırlandırdı. Diktatörlüğe karşı yeni mücadele dönemi, fiili meşru devrimci direnişin geliştirilmesinin yanı sıra, devrimci direniş ve mücadele yöntemlerinin özellikle de politik askeri direnişin her biçimde yaygınlaştırılması ve geliştirilmesine büyük bir önem ve aciliyet kazandırdı. HBDH aynı zamanda devrim karşıdevrim arasındaki çatışmanın sertleşmesi, devrimci durumunun hayatıyet kazandırdığı devrimci örgütler ve devrimci mücadele biçim ve yöntemlerini geliştirme, devrimci direnişi karşıdevrimci saldırganlığı durdurup püskürtebilecek, devrimci kitle hareketinin önünü açabilecek güç ve kapsamda örgütlenme, devrimi Türkiye cephesine daha güçlü tarzda yayma ihtiyacından doğdu.

HBDH yeni bir devrimci iddia ve yönelimdir. HBDH her şeyden önce başlangıç halinde bir birleşik devrimci önderlik inşasıdır. Oluşturucu unsurlarını bir araya getiren “birleşik devrim” amacı, devrim programı ve stratejisidir. Programı da stratejisi de bölgesel devrim perspektif ve amacı-

na bağlıdır. Devrimci bir merkez yaratmak ve bu merkez etrafında karşıdevrimin savaşla devrimi tasfiye etme stratejisini yenilgiye uğratabilecek politik askeri direnişi, silahlı devrimi yükseltme yönelimi, inkarcı sömürgeci faşist diktatörlüğün yıkılması ve devrimin zaferi sorununu devrimci eylemin gündemine getirmektedir.

Devrimci gelişmenin dengesizliği, eşitsizliği Kürdistan’da başlayan birleşik devrimimizi zayıf ve güçsüz düşürmektedir. Devrimimizin ikinci

Diktatörlüğe karşı yeni mücadele dönemi, özellikle de politik askeri direnişin her biçimde yaygınlaştırılması ve geliştirilmesine büyük bir önem ve aciliyet kazandırdı.

cephesinin, Batı-Türkiye yakasının, çarpıcı biçimde geride kalması karşıdevrime büyük manevra imkanları kazandırmaktadır. Türk işçi ve ezilenleri faşist zorbalık ve şovenizmle teslim alınmaktadır. Zayıf, güçleri ve kitlelerle bağları sınırlı devrimci güçlerin ayrı ayrı değişik biçimlerde geliştirmeye çalıştıkları devrimci mücadele yöntemleri faşist devlet terörü ile tahkim edilmiş şovenist ablukayı kırmakta yetersiz kalmakta, siyasi bakımdan, etkili ve anlamlı sonuçlar üretememektedir. İkinci devrimci

cephenin geliştirilmesi, birleşik devrimimizin gelişimini ve kaderini belirleyici sorundur.

HBDH bu sorunun çözümünde nasıl bir rol oynayabilir?

İkinci devrimci cephenin geliştirilmesi, yükseltilmesi sorunu esasen Türkiye yakasının sorunudur. Yani Kürdistan yakasında “sorun” çözülmüştür. Devrimin birinci ve öncü cephesi büyük bedellere karşın geliştirdiği görkemli direniş çizgisiyle bir kaç on yıldır yenilmez bir kale gibi ayakta durmaktadır. Kendi yolunda yürüyüşünü sürdürmektedir. Bölge devrimiyle buluşarak, kendini ona uyarlayarak Rojava Devrimi’ni ve halkçı demokratik iktidarı doğurarak ve bütün bunlardan güç alarak da yoluna devam etmektedir.

İkinci devrimci cephenin yükseltilmesi sorunu esasen Türkiye yakasının sorunu ama bu yalnızca Türkiye devrimcilerinin sorunu olduğu anlamına da gelmiyor. Her şeyden önce “birleşik” devrimin mantık ve mantalitesi bakımından, keza somut toplumsal ve siyasal nedenlerle ve de Kürdistan devriminin zaferi Batı’daki devrimci gelişme ve atılıma bağlı olduğu için bu böyledir. Somut siyasal ve toplumsal nedenler derken de Türkiye’de-Batı’daki Kürtler arasında Kürt ulusal özgürlük hareketinin etkisi, güç ve örgütlenmesini söz konusu yapıyoruz. Diğer bir ifadeyle bütün bunlar Kürt ulusal özgürlük hareketinin Türkiye’deki devrimci süreçlerin doğrudan müdahil ve özneleri arasında yer aldığını anlatmaktadır. Batı’daki Kürt devrimci etkenini ihmal eden

bir yaklaşım ve strateji daha baştan kaybetmiş demektir.

Kürdistan devrimi kendi özgün yolunu bulmuştur ama devrimimizin ikinci cephesi için durum farklıdır, Batı’da devrimin özgün gelişim yolu “henüz keşfedilmiş” değildir. Buradan bakınca sorunun çözümünün aynı zamanda bir yol arayışı ve bir keşif hareketi olduğunu söyleyebiliriz. Türkiye’de ikinci devrimci cephenin geliştirilmesi sorunu bir kuvvet soru-

Yaygın milis örgütlenmelerinin devrimci yöntemlerle geliştirecekleri direniş, ... varoşlarda fiili meşru kitle direnişlerinin geliştirilmesinde öncü ve sürükleyici de olabilir.

nu olmaktan önce bir yol sorunudur.

Güncel devrimci durum zeminine dayanan HBDH, işte bu sorunun çözümünü gündeme sokmaktadır. Diğer bir anlatımla HBDH’nin rolü burada açığa çıkmaktadır. Yani sorun Batı’da, Türkiye zemininde çözülecektir.

Kitle hareketindeki dalgalanmalara ve faşist Saray cuntasının kitle hareketini ezme yöntemlerinin bir ölçüde etkili olmasına karşın devrimci durum zemininde Türk ezilenlerinin saflarında, Türkiye toplumunda büyük bir demokratik birikimin varlığı her türlü kuşkunun ötesindedir. Yani sorunun çözümünün nesnel koşulları

mevcuttur. Hal böyle olduğu içindir ki çözüm, “devrimci önderliğin” oluşumunda düğümleniyor. Bu izlenecek mücadele stratejisinin, onu gerçekleştirecek taktik plan, mücadele yöntemleri, örgüt biçimleri ve çalışma tarzının düşünsel olmaktan da çok pratik eylemli biçimde açığa çıkartılması esastır.

Türkiye’de devrimci gelişim çizgisinin keşif ve inşasına Batı’da vereceği, geliştireceği yanıt HBDH’nin rolünü açığa çıkartacaktır. Bu bakımdan kır-gerilla mücadelesini Türkiye kırına yaymak, devreye sokmak bunun birleşik örgütlerini kurmak kuşkusuz oldukça önemlidir. Bu da zaman alacaktır ama birikmiş deneyimler ve hazır kuvvetler nedeniyle bunun nisbeten kolay başarılabilir devrimci bir görev olduğunu kaydetmeliyiz.

Türkiye kentlerinde faşist diktatörlüğe karşı devrimci örgütlenme ve mücadele biçimlerinin geliştirilmesi-örgütlenmesi, çözümü en zor sorundur. Ancak devrimci hareketimiz bu alanda küçümsenemez deneyimlere de sahiptir.

Devrimci örgütlenme, çalışma tarzı, örgüt biçimi ve mücadele yöntemleri, diktatörlüğün kentleri yüksek teknolojiye dayalı kontrol ve denetim sistemini aşmak zorundadır. Özellikle büyük kentlerin varoşlarında bunun başarılmasının çok daha olanaklı olduğu zaten biliniyor. Büyük kentlerin varoşlarında düşmanın kontrolü nisbeten zayıf olduğu kadar devrimin toplumsal dayanakları daha güçlüdür. Keza varoşlar devrimci hareketin mücadele deneyimlerini daha fazla

biriktirdiği alanlardır. Geliştirilecek mücadele stratejisi varoşlara odaklanmalıdır.

Devrimci deneyimlerimiz büyük kentlerin varoşlarında geliştirilecek yaygın milis örgütlenmelerinin faşist diktatörlüğe karşı devrimci direnişin temel ayaklarından birisi olduğunu gösteriyor. Gizli, yarı-gizli yapılan, eğitilmiş eğitimsiz savaşıları birleştiren yaygın milis örgütlenmelerinin devrimci yöntemlerle geliştirecekleri direniş, diktatörlüğün güçlerinin hareket alanını sınırlandıracağı, devrimci güçlerin hareket alanını genişleteceği gibi varoşlarda fiili meşru kitle direnişlerinin geliştirilmesinde öncü ve sürükleyici de olabilir. Bu tarz bir direniş, esasen gençliğe dayanacaktır. Kadın ve erkek, işçi ve işsiz semt gençliği, üniversiteli-liseli gençlik faşizme karşı devrimci mücadelenin geliştirilmesinde öncü bir rol üstlenecektir. HBDH’nin faşist diktatörlüğe karşı geliştireceği devrimci direniş çizgisini gençlik güçlü biçimde sahiplenebilir. Gençlik derken HBDH’yi kuran örgütlerin saflarında toplanmış gençlikle sınırlı bir kitleyi söz konusu yapıyor değiliz. Sayısı az bile olsa HBDH kurucu güçlerinin etrafında birleşmiş devrimci gençlik, siyasal bilinci, mücadele deneyimi ve örgütlü hareket etme yeteneğiyle nitelik bir gücü oluşturuyor. Bu yine de faşist diktatörlüğe karşı devrimci direniş saflarına akacak büyük gençlik kitlesinin öncü ama küçük bir bölümünü oluşturuyor. HBDH birleşik devrimci önderlik olarak ayrı ayrı

devrimci örgütlerin başaramadığını başarabilir, direniş saflarına katılacak büyük gençlik yığınları için çekim mekezi haline gelebilir.

Türkiye kentlerinde faşist diktatörlüğe karşı geliştirilecek devrimci direnişin belirleyici önemi keza HBDH'nin başarısında bunun hayati rolü tartışma götürmez. Bileşik devrimci önderlik kolektif olarak ve oluşturucu yapılarının her biri ayrı ayrı burada devrimci bir sınavdan geçecektir. Devrime önderlik iddia ve yönelimi bakımından meydan okuyan bu gerçek durumla yüzleşmekten iddia sahibi taraflar kaçınmaz.

HBDH açığa çıkarttığı başlangıç halinde birleşik devrimci önderlik, keza geliştirme iddia ve yöneliminde olduğu devrimci direniş ile cepheleşme yöneliminin ileri düzeyini temsil ediyor. Kurucu güçlerin önemli bir kesiminin baştan itibaren zaten içerisinde yer aldıkları ya da ilişkili oldukları halkçı demokratik cephe alanı sınırlandırmış olsa bile önemli bir birikim ve kazanım. Bu iki alanın her birinin faşist saldırganlığa karşı direnişini geliştirmede kendi yerleri ve rolleri var. Direnişin bu iki cephesi ile HBDH içerisinde yer alan örgütlerin pozisyonlarında yansıyan yaklaşım ve yönelim farklılıklarının yarattığı sürtünme bir gerçek ve biliniyor. Bununla birlikte HBDH emekçi sol hareket ve onun devrimci kanadında yeni bir durumu açığa çıkartmış bulunuyor. “Yeni” durum muhatabı bütün tarafların pozisyonunu derinden etkiliyor. Tarafların an'ın en hayati devrimci görevi, faşist diktatörlüğe karşı

devrimci direniş cephesinin geliştirilmesi sorunlarına, devrimci yaklaşımın gereklerine uygun bir ciddiyetle, yeniden ilişkilenmelerini dayatıyor. Özellikle halkçı demokratik cepheye mesafeli duruşun aşılması ya da bütün tarafların üzerinde buluşacakları bu düzeyin gerisine düşmeyecek bir ortak duruşun geliştirilmesi ötelenemez bir ihtiyaçtır.

Birleşik devrim, '89-'90 döneme-

Türkiye kentlerinde faşist diktatörlüğe karşı geliştirilecek devrimci direnişin belirleyici önemi keza HBDH'nin başarısında bunun hayati rolü tartışma götürmez.

cinde gerilla savaşı ile serhildanların birleşmesi ile Kuzey Kürdistan'da başlar, yükselir düşer, ileri sıçrar geri çekilir, başarı ve yenilgiler alır, irili ufaklı başarılar kazanır. Batı'ya yayılma yönelimleri sonuç alıcı olmaz. Bunlarla birlikte bir-kaç on yıl ayakta kalmayı başarır. Harekete geçen bölge devrimi gerek Rojava'da açığa çıkarttığı halkçı devrimci demokratik iktidar ve onun Kürdistan ve Türkiye'de yarattığı sarsıcı etkiler, gerekse bölge devriminin tetiklediği Gezi-Haziran ayaklanması deneyimi ve itici gücü ile ufku bölge devrimine bağlanmış birleşik devrim daha da olanaklı hale gelir. Bölge devriminin toplam itici güçleri Türkiye cephesi-

ni harekete geçirmeyi başarır, birleşik devrimin zaferi olanaklı hale ge-

lir. HBDH birleşik devrimin zaferini ima eden bir kıyamet alametidir.

Militan Devrimci Kişilik

Metin Göçer

Militan Devrimci Kişiliğin Oluşturulması

Savaşın, politikanın başkaca unsurlarla devamı olduğunu ya da politikanın en yoğunlaşmış hali, biçimi olduğunu hepimiz biliriz. Keza aynı zamanda, ekonominin de en yoğunlaşmış biçimini politika (siyasal mücadele) oluşturmaktadır. Sınıf savaşımı bakımından bu ne anlama gelmektedir? Birincisi; bu savaşın unsurları ve tarafları karşılıklı olarak, kendilerini, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda örgütledikleri, örgütleyecekleri anlamına gelir. Burjuvazi bakımından bu yönüyle hayli avantajlı bir durum vardır. O, tarihsel olarak sömürü ve zulüm düzenlerinin maddi ve manevi bir parçası, devamcısı ve temsilcisi olduğu için kendisini kısmen daha hazır bir yapılanmanın (devlet) içerisinde bulur. Burjuvazinin iktidarlaşmasının ilk dönemleri feodalizme ve onun uzantısı feodal soyluluğa, aristokrasiye,

otokrasiye ve monarşiye ve benzerlerine karşı uzun bir savaşım dönemini kapsayacak şekilde hem devleti ele geçirme, hem de onu kendisinin bir parçası haline getirme süreci şeklinde geçmiştir. Kısmen hazır olan bu devlet, burjuvazinin bu devleti proletaryaya karşı kendisine tarihsel bir avantaj ve üstünlük vermiştir. Bundan dolayıdır ki burjuvazi proletarya karşısında örgütlülük bakımından her yönüyle ve her şeyiyle avantajlıdır, birikimlidir, tecrübelidir. Bu da onu yine proletarya karşısında örgütlülük bakımından da etkin ve yetkin bir konumda bulundurmuş olur. Proletarya ve onun komünist partisi tarihsel olarak dezavantajlı bir biçimde burjuvazinin ve onun devletin karşısına çıkar. Proletarya ve burjuvazi arasındaki savaşım işte bu örgüt ve örgütlülük bilinci ve halinde (somut durum) ortaya çıkan dengesizlikle başlar. Taraflar tarihsel ve nesnel olarak oluşan ve olan bütün bu güç

dengeşizliği ile karşı karşıya gelirler. Komünist parti bütün bu tarihsel-güncel ve nesnel-öznel dezavantajlı durumun içerisinde ve tam ortasında proletaryayı ve bütün ezilenleri burjuvaziye ve onun egemen devlet aygıtına karşı savaştırır.

İkincisi ise; burjuvazi yine tarihten gelen ve ondan devraldığı bütün bu avantajlı durumu içerisinde kendi sınıfını ve devletini koruyan ve sürdüren kadrosunu yine kısmen hazır bulur ve yeni ihtiyaçlar doğrultusunda onu oluşturur ve hazırlar.

Sınıf savaşımı kısaca bu iki kuvvetin tarihten devraldıklarıyla da birlikte, bugün, kendilerinde oluşturdukları ve oluşturacakları bütün birikimleriyle, bütün özellikleriyle, bütün potansiyelleriyle, bütün hazırlıklarıyla, bütün iradeleriyle, bütün nitelikleriyle, bütün kararlılıklarıyla, örgütleri, sistemleri, kadroları, bilinçleri, bilgileri, yetenekleri, teknikleri-taktikleri ve kısaca bütün her şeyleriyle bir savaşıma girerler. Ve yine bütün bu olgularda özel olarak da karşı karşıya gelirler. Yani; devlet aygıtının karşısına komünist parti, devlet bürokrasisinin karşısına komünist kadro, burjuva ideolojisinin karşısına Marksizm Leninizm, kapitalist kültürün karşısına sosyalist kültür, burjuva yaşamın karşısına devrimci yaşam, bireyciliğin karşısına kolektivizm, bencilliğin karşısına paylaşımcılık, kuşkuçuluğun karşısına güven, yabancılaşmanın karşısına yoldaşlık, kabalığın-hoyratlığın karşısına nezaket-incelik-saygı, benin karşısına biz, bireyin hiçleştirilmesinin karşısına özneleşme, hiççiliğin-bilinmezci-

liğin karşısına bilimsellik-nesnellik, idealizmin karşısına diyalektik ve tarihi materyalizm, yağmanın-talanın karşısına gerektiği kadar, tüketiciliğin-tüketimin karşısına ihtiyaç kadar, kapitalizmin karşısına bilimsel sosyalizm, burjuva diktatörlüğünün karşısına proletarya diktatörlüğü çıkar. Burada önemli olan ve işin merkezinde duran: bu olguların hangi oranda ve nitelikte açığa çıkartılacağı ve çıkarılması gerektiğidir ve bunun ne kadar gerçekçi, nesnel ve bilimsel olduğudur. Bu nesnellığın ve gerçekçiliğin sağlanmasını da, komünistler, Marksist Leninist ideolojiyi, diyalektik ve tarihi materyalist bilimsel yöntemi kullanarak, kendilerini, neyle, nasıl, kimle, ne şekilde ve zamanda donatacaklarına karar verir ve uygularlar. Kapitalizmi ve onun burjuvazisini ve onun “kültürünü” tüm unsurlarıyla birlikte ortadan kaldırmak ancak ve ancak böyle mümkün olabilir.

Uzlaşmaz karşıtlık içerisinde olan burjuvazi ve proletarya ve onun öznelere mücadelenin onlara yüklediği bütün unsurlarıyla birlikte özel anlamda da karşı karşıya kaçınılmaz olarak gelirler. Bu kaçınılmazlık ve özel olan da ortaya konulacak duruş ve pratik ve düşünüş ve yaşam komünistleri diğer bütün ideolojilerden ve onların siyasal faaliyetlerinden ayırır. Komünistler dünden kendilerine miras kalan ve omuzlarına yüklenen bütün alışkanlıklardan ve değerlerden kurtuldukları oranda komünistleşirler ve yine bu oranda kendi değerlerini yaratır ve başarılı olabilirler. Kendilerinden başlattıkları ve başlatmak

zorunda oldukları bu değişimin ve niteliğin gücü oranında proletaryayı ve tüm ezilenleri ve nihayetinde bütün toplumu değiştirebilirler.

Proletaryanın sınıf savaşımının temsilcisi olan komünistler bu sınıf mücadelesinin en bilinçli, en adanmış, en inançlı, en kararlı, en iradeli, en cesaretli, en bilgili ve en bilinçli bölümünü oluştururlar. Bu kesim, bundan dolayı, sınıf savaşımına önderlik etme kapasitesine ve potansiyeline sahip olur ve olması da gerekir. Bu nitelikleri kendinde birleştiren bir komünist parti burjuvaziyi, onun iktidarını ve onun kapitalist sistemini yıkabilir.

Proletaryanın iktidarı alma ve iktidarlaşmasının tek yolunun: üretim araçlarına ve özel mülkiyete el koyma biçiminde olacağı ve bunun da ekonomik ilişki biçimine müdahaleden geçtiğidir. Ekonominin yoğunlaşmış alanına yoğunlaşmış bir siyasal faaliyetle müdahale etmeyi komünistlere zorunlu kılar. Komünist partinin bu yoğunlaşan faaliyeti karşı tarafı ve onun örgütünü de yine aynı şekilde merkezileştirir ve yoğunlaştırır. Bu yoğunlaşma iki tarafı da hem kurumsal anlamda hem de özel anlamda karşı karşıya getirir. Bütün bu süreç boyunca komünistler kurumsal ve özel olanda kapitalizmin ortaya çıkarttığı toplumsal işleyişten ve ilişkiden milyon kez daha nitelikli ve insani olanı ortaya çıkartmak zorundadır. İşte bu zorundalık sosyalizmin ilk nüvesi olan komünist partide ve onun ilk insanı olan komünistte şekillenmelidir.

Demek ki komünistler bu diyalektik bütünlük ve zorunluk/zorunluluk

içerisinde hareket etmek zorundadır. Bu da ona (partie) bu zorunluğun üstesinden gelecek olan kadroların oluşturulması zorunluluğunu öncelikli görev olarak önüne koyar. Militan devrimci kişiliğin oluşturulması işte bu bilimsel gerçekliğin ortaya çıkarttığı bir durumdur.

Devrim ve sosyalizmin başarılması, komünist partinin militan devrimci kişiliği yaratmasına bağlıdır ancak. Militan devrimci kişilik her yönüyle

Burjuva ideolojisinin
karşısına Marksizm
Leninizm, kapitalist
kültürün karşısına
sosyalist kültür,
burjuva yaşamın karşısına
devrimci yaşam,
bireyciliğin karşısına
kolektivizm, bencilliğin
karşısına paylaşımcılık,
kuşkuculuğun karşısına
güven, yabancılaşmanın
karşısına yoldaşlık...

yoğunlaşmış bir kişiliği temsil eder ve yoğunlaşmış bir kişilik olmalıdır. Yaşamı, görevleri ve sorumluluklarına karşı bilincin en üst düzeyiyle ilişki kurmalıdır. Bu anlamıyla yoğunlaşmanın yansıması özel alanda kendini gösterir. Yoğunlaşmış bilinç yoğunlaşmış pratik demektir, yoğunlaşmış yaşam demektir, yoğunlaşmış militanlık demektir, yoğunlaşmış emek

demektir, yoğunlaşmış sevgi demektir...

Yoğunlaşmış bilinç, bilinçlidir, örgütçüdür, yaratıcıdır, engel tanımaz, fethedilmez bir ruha sahiptir, koparıp alandır, sonuca götürendir, başarıdır, yaratandır; devrimcilik yakınlığı yeri değil yoktan var etmenin adıdır, çözümlerin adıdır; yoğunlaşmış bilinç irade sahibidir, kararlılık sahibidir, cesaret sahibidir, savaşa ve başarıya tutkusunun sahibidir; sınırsız enerji ve emekle kendini adama demektir, başladığı işi bitiren, koparıp alan, illaki sonuca götürülen ve başta kendisi olmak üzere her şeyi örgütleyen örgütçüdür. Yoğunlaşmış militan devrimci kişilik: idealleri ve hedefleri doğrultusunda, doğru yaşam, doğru karar, doğru duruş, doğru siyasal pratik, doğru taktik, doğru yoldaşlık ilişkisi, doğru halk sevgisi, doğru irade, doğru amaç, doğru hedef, doğru vuruş, doğru düşman ilişkisi demektir. Militan devrimci kişiliği anlamlandıran temel olgulardır bunlar. Bunlardan birçoğu eksik ya da yetersizse militan kişilikten, bilinçten, iradeden, ideolojiden, yaşamdan, kavgadan sevgiden bahsedemeyiz.

Doğal olarak herkes, kendisine ve çevresindekilere yaşamlarına ve örgütsel-politik pratiklerine, duruşlarına bakarak bu kriterlerle değerlendirmelidir. Hiçbir şey tesadüfi değildir; iddiası ve inancı güçlü olanlar kendi ve çevresiyle buna denk gelen bir ilişkileniş içine girerler. Bu ilişkilenişten doğal olarak saygın ve değerli bir örgütçü yaşam, siyasal faaliyet ve onun militan devrimci kişiliği çıkar. Ters

tüketendir, bitirendir, sevgisizliktir, memnuniyetsizliktir, yakınmacılıktır, ortam bozuculuktur, apolitikleşmektir, bireyselliktir, bencilliktir, benmerkezciliktir, yabancılaşmaktır, yalnızlaşmaktır.

Militan devrimci kişilik ekonominin, politikanın ve savaşın en yoğunlaşmış biçimine bundan dolayı karşılık vermek zorundadır. Sizin yoğunlaşma düzeyiniz (parti ve kadronun niteliği) karşı sınıfın yoğunlaşma

Komünistler bu sınıf mücadelesinin en bilinçli, en adanmış, en inançlı, en kararlı, en iradeli, en cesaretli, en bilgili ve en bilinçli bölümünü oluştururlar.

düzyini, her yönüyle aşma iradesine, istemine, arzusuna, tutkusuna, kararlılığına, inancına sahip olmalıdır. Bunların olabilmesi için militan devrimci kişiliğin yaratılması zorunluluğu tarihsel-güncel, örgütsel-siyasal ve ideolojik olarak zorunludur.

Bir devrimci yaşamındaki en önemli adımını devrimciliği seçerek atmış olur. Bu ideolojik olarak, bilincin düzeyinden bağımsız olarak, ama illaki farkında olarak kapitalizmi, onun sistemini, onun insanını ve ilişki biçimini ve onun toplumunu reddedişle başlar. Reddetme de; küçük burjuva dünya görüşüne ve yaşam alışkanlığına ait dünden kalan ne varsa ondan kopuşmayla ve yerine yenisini

kurmayla başlar. Bu ne kadar acemi-ce olursa olsun, bu ne kadar ideolojik bilinçten ve derinlikten yoksun olursa olsun, bu ne kadar örgütsüz olursa olsun, bu ne kadar yavaş olursa olsun bu ilk adımın değerini ve önemini asla azaltmaz. Ama örgütlü halden sonra buralarda ortaya çıkan gerek partiden kaynaklı olsun, gerek kendimizden kaynaklı olsun asla uzlaşımaması ve bıkılıp usanılmadan her yerde ve her zaman mücadele edilmesi gereken bir durumdur. Bundan dolayı bir devrimcide yeniyi oluşturmanın en önemli yanını, geleneksel yaşam tarzından, düşünce tarzından, alışkanlıklardan, öğretilmişliklerden, sınıf bilinci ve kültürüne ait olmayan ne varsa ondan kurtulma oluşturur.

Militan devrimci kişiliğin oluşturulmasında en önemli ilk adımlardan birisi bu kopma eylemidir. “Dünden” kopma, devrimcinin düzenden aldığı bağlardan kopmaktır. Düzenden kopma aynı zamanda örgütlülüğe ve partililiğe atılan ilk adımdır. Bundan dolayıdır ki partili olmaya, partililiğe ve partilileşmeye atılan bu ilk adım yeni yaşam, yeni amaç, yeni hedefler anlamına gelir.

Militan devrimci kişiliğin oluşturulmasında işte bu ilk dönem hem kişi hem de parti bakımından ama özellikle de parti bakımından temel önemdedir. Nasıl bir kadro yetiştirileceğinin ve kadro politikasının ne olacağına yönelik en temel örgütsel ve kadrosal şekillenme bu evrede başlar diyebiliriz.

Kişinin partilileşmesi ve bunun niteliğinin ve düzeyinin ne olacağı

tamamen örgüt çalışması sorunudur. Doğal olarak kişilere bırakılamaz ve bireyler sorumlu tutulamaz. Güncel ve tarihsel olarak karşımızda duran, “Partinin bu görev ve sorumluluğunu ne oranda yerine getirdiği” sorusuna vereceğimiz cevaptır ve de pratiğimizdir. Kendisini her şeyiyle partiye teslim etmiş bir devrimciyi ne oranda partilileştiriyoruz? Partilileşmekten ne anlıyoruz, nasıl anlatıyoruz?

Partilileştiremediğimiz için bir

Reddetme de; küçük burjuva dünya görüşüne ve yaşam alışkanlığına ait dünden kalan ne varsa ondan kopuşmayla ve yerine yenisini kurmayla başlar.

bakıyorsun on yıllık bir kadroda bile insanı hayretler içerisinde bırakan kişilik özellikleri bulunabiliyor. İnsan sormadan edemiyor tabii ki, devrimcilerin sofrasına iki kere oturan birisi bile onların güzelliklerinden, erdemlerinden, paylaşımcılıklarından etkilenir. Ama partide yıllardır mücadele eden yoldaşlarımızda bile üstelik bireyciliğin ve bencilliğin en berbat, en güdüsel hali olarak sofralarımıza kadar sirayet edebiliyorsa, sormadan edilemiyor: Birey olarak da, organ olarak da yoldaşlarının eksiklikleriyle, gerilikleriyle hiç mi mücadele edilmez? Eleştiri-özeleştiri mekanizması hiç mi çalışmaz? Devrimci kültür, devrimci yaşam hiç mi dert olmaz? İş mi yapıyoruz devrimcilik mi? Bu nasıl partilileşmek, partilileştirmek!?

Bundan dolayı devrimciliğin ilk adımları ve peşi sıra örgütlenen süreç çok önemlidir. Devrimciliğimizin en önemli değişimlerini bu süreçlerde alırız. Devrimciliğe nasıl başladıysak devrimciliğimizin şekillenmesi de biraz öyle olur.

Devrimciliğe atılan ilk adım örgütlülüğe atılan ilk adımdır, partililiğe atılan ilk adımdır. Partililiğe atılan ilk adımdan itibaren de başta parti kişiyi partilileştirmek için her şeyi yapmalıdır ve bu da kesinlikle ertelenemez görevlerden olmalıdır. Partililiğe adım atmış birisine: Parti tarihinden tutalım, parti şehitlerine kadar, parti kültüründen tutalım yoldaşlık ilişkilerine kadar, emekten emekçiliğe, parti programından tutalım parti tüzüğüne kadar, parti stratejisinden tutalım taktiğine kadar, partilileşmenin ne olduğu, ne olması gerektiği her yönüyle işlenir. İşlenmekle de kalmaz, buna uyulmasının zorunluluğu ve gerekliliği yoldaşlık ve örgütsel işleyişin bir parçası haline getirilir. Öyle yıllara filan yayarak da değil, en kısa zamanda.

Devrimci olmak isteyen, partili olmak isteyen birisine, üstelik buna karar da vermiş, netleşmiş olduğu halde neden hala çocuk muamelesi yaparız? Neden kendi kafalarımızda yarattığımız gerilikleri onlara da dayatırız? Böyle olunca da uzun yıllara yayılır devrimcinin partilileşmesi. Bu uzun yıllar sonrası ise sınırlarını asla aşmamış, kopuşamamış, dünden devraldığı küçük burjuva yaşam ve kültür alışkanlıklarını üstelik en çığ biçimde sürdüren yoldaşlar çıkar karşımıza.

En büyük, en değerli gelişme işte bu niteliksel değişimi ve dönüşümü yapmaktır. Bu niteliksel değişim, oluşturulmadığında, devrimci kişiliğimiz, devrimciliğimizi üretme biçimimiz neden düzen içi kalır anlayamayız. Düzen içi devrimcilik, aslında devrimciliğimizdeki bu alt üst oluşu zamanında ve yerinde yapamadığımızdan kaynaklanır. Bazen farkında bile olmadan sistemin bizler üzerinde inşa ettiği, kalıba soktuğu kişilikleri-

Devrimciliğe atılan ilk adım örgütlülüğe atılan ilk adımdır, partililiğe atılan ilk adımdır.

mizle devrimcilik yapmaya kalkarız, devrimciliğimizi sürdürmeye çalışırız. Yaşamda ve mücadelede bu ikisinin birlikte yürüme/yürütme şansı yoktur. Belki bir dönem idare edilebilir ama savaş ve mücadele keskinleştikçe, safları netleştirdikçe taraflar bütün iradelerini karşı taraf üzerinde uygulamaya sokar; savaşan taraflar bu süreç boyunca sınıfsal bilinç, istek ve iradelerine denk gelen oranda kendilerini ortaya koyar. Sınıf bilinci zayıf olan ve bunu üstelik yaşamında da yeteri kadar içselleştirmemiş birisinin bu çarpışma anında ve sürecinde sınıfsal tavır göstermesini bekleyebilir misiniz? Bekleyemeyiz! Bundan dolayıdır ki yeni süreçler devrimcilerin önüne yeni görev ve sorumluluklar koyar; bu yeniye denk gelmeyen bilinç ve yaşam varsa zaten bütünleş-

memiş/bütünleşmemiş olan, parçalı olan, bilinç ve irade ikiye çatlar. Bu çatlama geriye düşüşü, devrimci görevlerden kaçışı sorumluluk almamayı beraberinde getirir.

Militan Devrimci Kişiliğin Geliştirilmesi

Devrimci kişilik siyasal bir kişiliktir. Bu durum, onun yaşamından tutulmuş devrimci görevlerle kurduğu ilişkiler toplamına kadar her şeye yansır, buralarda kendisini gösterir, buralarda yaşam bulur, buralarda somut maddi gerçekliğe dönüşür, buralarda, sınanır, buralarda iradeleşir, buralarda, ustalaşır, buralarda gelişir, buralarda savaşın, devrimin, mücadelenin öznesi olur ve bir siyasi duruşun ortaya çıkmasına, yaşanmasına neden olur. Bu siyasi duruşun, bizlerde toplanmış cisimleşmiş halin toplamı politik faaliyetimizin bütünüdür. Yani bu siyasal faaliyetleri yürütecek olan kişilik, siyasal mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda; sürece, gelişmelere, mücadelenin ihtiyaçlarına, kısacası, başarıyı koşullayacak bütün unsurlara denk gelen bir duruş, pratik ortaya koymalı ve yanıt olmalıdır. Partinin hedeflerine ulaşabilmesi için; günlük taktik başarılarından tutulmuş bunların strateji ve programatik hedeflerine uyumlu ve gelişimini sağlayacak tarzda yönetmek, yaşamıyla da bunun temsilcisi olmak militan devrimci kişiliğin geliştirilmesiyle ilişkindir. Yaşamla ve politikayla bu düzeyde tutarlı ve gereklerini yerine getiren güçlü bir duruşu ancak militan devrimci kişiliği gerektirir. Militan devrimci kişiliğin siyasal ve kişisel

bütünlüğü sağlandığı zaman amacına ve anlamına uygun politik faaliyet yürütülebilir. Bunların gereklerini yerine getirmeyenlerin anlamlı bir siyasal faaliyet ve anlamlı bir devrimci yaşam yürütemeyecekleri ortadadır.

Militan devrimci kişilik hangi olguların içerisinde şekillenebilir? Bu soruya çok net bir cevap vermeliyiz: tabii ki örgütsel işleyişin egemen olduğu, işlediği, parti tarzının belirgin olduğu, örgütsel normların ve kuralların işlediği ortam oluşursa bu ortamda

Siyasal faaliyetleri yürütecek olan kişilik,... sürece, gelişmelere, mücadelenin ihtiyaçlarına... denk gelen bir duruş, pratik ortaya koymalı ve yanıt olmalıdır

gelişebilir. Komünistlerin en önemli silahları örgütleridir, örgütlülükleridir. Burjuvaziye karşı en önemli silah örgütümüzdür. Demek ki örgüt ve örgütsel işleyiş esastır. En kötüsü, en zayıfı, en yetersizi de olsa örgüt ve örgütsel işleyiş geleceği kazanmamızda bizim dayanacağımız en önemli manivelamızdır.

Örgütlülük olmadan partililikten, partili tarzdan bahsedemeyiz. Örgüt olmazsa onun yetişeceği, gelişeceği, işleneceği, şekilleneceği, olgunlaşacağı, ustalaşacağı, devrimin militan kadrolarının yaratılamayacağı belli-

dir. Örgütlülüğün ve onunla birlikte, ona içkin olan parti tarzının ve parti kadrolarının yaratılması da ancak ve ancak örgütsel işleyişle sağlanabilir. Bu olmazsa ne olur? Tabii ki bireysellik gelişir, bireysellik olur. Bireysel tarz ve düşünce egemen olur. Bireysel yaşam belirleyici olur. Bireysel duruş varlığını yansıtır. Parti ilkeleri, kriterleri, normları değil bireysel kurallar geçerli olmaya başlar. Kim kimi neyin etrafında birleştirebilir böylesi or-

Militan devrimci kişiliğin oluştu-
rulmasının en
öncelikli,
en temel,
en olamazsa olmazı
örgütlü yaşamdır.

taamlarda! Bireyselliğin olduğu yerde partililik olmaz, bireyselliğin olduğu yerde kolektivizm olmaz, bireyselliğin olduğu yerde ortakçılık olmaz. Bireyselliğin olduğu yerde militan devrimci kişiliğin geliştirilmesinin maddi zemini oluşmaz. Militan devrimci kişiliğin oluşturulmasının en öncelikli, en temel, en olamazsa olmazı örgütlü yaşamdır, örgütsel işleyiştir.

Bu söylenenler, üzerinde düşünmeye gerek duymadan kabul edeceğimiz şeylerdir hepimiz için ve aşağı yukarı her birimiz benzer biçimde tarif de edebilir. Peki, öyleyse, bu bildiğimizi sandığımız devrimciliğin anaokulu düzeyine denk gelen olgularla neden sağlıklı, doğru, işlevsel,

dinamik, disiplinli, daha bilinçli vb. bir ilişki kuramayız. Yeterince sorgulanmayan buralarıdır. Yeterince sorgulanmadığı içindir ki devrimciliğin en temel gereği olan örgüt, örgütlülük sorununa başta kendimiz olmak üzere, yanımızdaki yoldaşımızın kendisini nasıl örgütlediğinden tutalım da birimizin, organımızın, alanımızın, partimizin kendisini ve siyasal faaliyetini nasıl örgütlediğini yeterince sorgulamayız, dert edinmeyiz.

Dert edinmek bir sorunu çözme ediminin ortaya çıkabilmesini sağlayan en önemli itici faktörlerin başında gelir. Bu dert edinme başkaca unsurlarla da birleştirildiğinde önemli ilerlemeler işte o zaman başlar. Partililiğimizi biraz da buradan tartışmak gerekir.

Partilileşmek ne anlama gelir ve gelmelidir

İnsanlar birçok nedenle birbirlerine bağlanırlar. Birbirleriyle çeşitli bağlar kurarlar, bu bağlar üretici güçlerin ve üretim ilişkilerinin gelişmişlik düzeyiyle orantılıdır. Komünistler de bu toplumsal ilişkileniş içerisinde sınıf mücadelesi temelinde parti etrafında-içinde burjuvaziye karşı savaşmak ve onun bütün egemenlik ve erk biçimlerini yıkmak için bir araya gelir. Kendilerini bir araya getiren nedenler doğrultusunda partide birbirlerine bağlanırlar. Onları birbirlerine bağlayan ideolojik çizgileri, amaçlarıdır. Aynı dünya görüşünde birleşirler ve savaşıma girerler. Bu savaşımın başarıya ulaşabilmesinin tek yolu: ideolojik sağlamlıktan geçer. İdeolojik sağlamlık bir yönüyle bütün örgüt-

sel, politik ve militan bir savaş-mücadele pratiğinde ortaklaşmayı zorunlu kılar ve bu “zorunluluk” onları partide birleştirir ve birbirine bu amaçlar doğrultusunda sıkıca bağlar.

Bu bağlanma tabii ki bir süreç ve çeşitli sınamaların neticesinde kopmazcasına güçlenir. Bu pratiğın içerisinde de militan devrimci kişilik şekillenir, gelişir ve partinin öncü, önder ve komutan savaşçı kadrosunu oluşturur. Örgütsel, politik, ideolojik ve kadrosal düzeyde oluşan bu devrimci birliktelik savaşını-mücadeleyi başarıya götüren temel koşulları bir araya getirmiş olur. Devrimin en temel öznel sorunlarından olan bu durumun anlaşılması, militan devrimci kişiliğın oluşturulması sorununu bu öneme denk gelecek düzeyde koşullayacaktır aynı zamanda da.

Birbirlerine hangi bağlarla bağlı olduğunu yeterince bilince çıkartmayanlar, çıkartamayanlar militan devrimci kişiliğ de oluşturamaz. Devrimcilik yapıp ta hala birbirine hangi bağlarla bağlı olduğunu neredeyse idrak edememiş ya da tam olarak anlayamamış, içselleştirememiş, kavrayamamış kadrolarla düşmana karşı zafer elde etmek mümkün mü? Bu anlamıyla, birbirine sıkı sıkıya bağlılığın oluşturmadan militan devrimci kişiliğın yaratılamayacağı gibi onun partisi de yaratılamaz.

Peki, bu bağın ne anlama geldiğini anlayamayanların, göremeyenlerin, bilince çıkartamayanların mücadeleye kurdukları, partiye kurdukları, yoldaşlarıyla kurdukları, görevleriyle kurdukları, sınıfıyla kurdukları bağ

ne olur bu durumda? İnce olur, zayıf olur, yüzeysel olur, kaba olur, kendiliğindenci olur, bürokratik olur, sevgisiz olur, saygısız olur, küstah olur, bireyci olur, bencil olur, düşüncesiz olur, emeksiz olur, ilgisiz olur, duygusuz olur, tüketici olur... Toplamında yabancılaşma, sınırsızca kendini sunmama ve birbirilerinden kaçma-kaçınma olur/yaşanır kaçınılmaz olarak. Yoldaş kelimesi kuru bir hitaba dönüşür. Bu neyi doğurur beraberinde:

Devrimci yaşamın ve politik faaliyetin ölçüsü, verili koşullarda, bu koşulların ortaya çıkarttığı olanaklar oranında yapılması gereken her şeyin ne oranda yapılip yapılmadığıyla ölçülür.

birbirini idare etmeyi. Birbirini idare edenlerin oluşturduğu bağlanmadan kime ne hayır gelir!

Bizleri birbirimize hangi bağların bağladığını ve birlikteliğimizin hangi nedenlere dayandığını, günlük yaşamda, yoldaşlık ilişkilerinde, sınıfla olan ilişkilerde ortaya çıkmaktadır. Birbirimize bağlayan olgularla kurduğumuz düzey, bizlerin yaşamla, mücadeleye, partiye, yoldaşlarla, sınıfla kurduğumuz düzeyi, yani, devrimciliğimizin niteliksel içkinlik düzeyini gösterir. Partiye, sınıfla, yoldaşla kurulan her bağda, her temasta bu davranışların yansması ortaya çıkar.

Her partili bu davranışların anlamını sorgulamalı ve parti kültürüne ve değerlerine aykırı ne varsa, kimden gelirse gelsin kesinlikle mücadele ve mahkûm etmelidir. Ve bıkip usanılmadan, partimize ait olmayan bu yabancılaşma, çözülme, çürüme hallerini aynı zamanda da örgütlü mücadele konusu haline getirmelidir.

Birbirini idare eden, devrimci eleştiri yerine dedikodu ve yakınmacılığı esas alan, bulunduğu organlarında değil de ikili ilişkilerde “eleştiren” (resmi ortamlarda yapılması gereken ama yapılmayan her türlü eleştiri dedikoduculuğun, bireyselliğin, partilileşememenin başka bir biçimidir, yansımasıdır, görüngüsüdür; cesaretsiz, cüretsiz, özgüvensiz kişiliklerin başvurduğu bir yöntemdir ağırlıklı olarak), örgüt ve mücadele sorununu kişiselleştiren, bireyselleştiren, bütün bunları tarz ve alışkanlığa çeviren; saygı ve sevgisizce yaklaşan (kimi zaman sözle, kimi zaman hitapla, kimi zaman mimiklerle, kimi zaman bakışlarla vb.) ortamı ve yoldaşlık ilişkilerini lümpenleştiren, adeta kahve kültürüne çeviren; paylaşıcılıktan, yoldaşını önemsemekten, değer vermekten, düşünmekten uzak duran; sürekli ben ve ben merkezci ilişkilenen, bu anlamıyla kendisini yaşamın merkezine koyan; yabancılaşan, bu yabancılaşmanın neticesinde sürekli sevgisizlik ve güvensizlik üreten; ıvır-zıvır konuları gündemleştirerek ortamı apolitikleştiren; devrimin, mücadelenin, partinin, alanının sorunlarına yönelik tek bir soru bile sormayın, bunları asla sohbet konusu

etmeyen, ama yoldaşının yemek yeme tarzından rahatsızlık duyan, buna surat asan, mekan değiştiren, tavır alan, gündemleştiren; küçük bir eleştiri karşısında bile bireycilik üreten, küsen, alınan, yoldaşlarına karşı hemen duvarlar ören, kendisini ortamdandan da tecrit eden, öfkelenen ve öfke duyan; en küçük bir eksiklik, yetmezlik, zayıflık karşısında acımasız ve “affetmez” ve “radikal” olan; önemli-önemsiz bütün konularda ve durumlarda kendi istediği gibi olmayınca tepkiselleşen, tahammülsüzlüğü alışkanlık haline getiren birisinin, bizleri, birbirimize hangi bağların bağladığını ve niye bu bağlarla bağlandığımızı içselleştirdiğinden bahsedebilir miyiz? Bu kişilik tarzının militan devrimci savaşı kişiliği yaratabileceğinden bahsedebilir miyiz? Her partili kendinde ve yoldaşında bu olgulardan payına ne düştüğünü mutlak açığa çıkartmalı ve hesaplaşmalıdır. Militan devrimci kişiliği oluşturmanın yolunun buradan geçeceği/geçtiği ve her bir partili, bunu, görmek, anlamak, kavramak ve uymak zorunda olduğunu bilmelidir.

Devrimci yaşamın ve politik faaliyetin ölçüsü, verili koşullarda, bu koşulların ortaya çıkarttığı olanaklar oranında yapılması gereken her şeyin ne oranda yapılıp yapılmadığıyla ölçülür. Başarı ya da başarısızlık tamamen bunlara bağlıdır. Bunu (başarıyı) gerçekleştiremeyenlerin devrimci sorumluluklarını ve görevlerini yerine getirmediikleri, getiremedikleri çok açıktır. Bizlerin niyetinin de sınanacağı yer, eğer o da sınanacaksa,

görevlerle kurduğumuz ilişkidir ve burada elde ettiğimiz başarıdır. Başarı ya da başarısızlık tesadüfi olan şeyler değildir. Başarı varsa nedenleri vardır, başarısızlık varsa nedenleri de vardır. Özellikle başarısızlıkları kendi dışımızda arama eğilimleri kendimizi küçük dünyalara, küçük mutluluklara, küçük “başarılara” hapsedmenin tezahürüdür. Böylesi bir “devrimci düşünüş”ün ve “pratiğin” gerçek anlamda başarı kazanması ne oranda mümkün olabilir?

Örgüt ve mücadele sorunlarını bu kıstasların dışında tartışmak, bu kıstaslar yokmuş gibi tartışmak başarısızlığı teorize etmekle eş anlamlıdır. Aynı zamanda da felsefi olarak da idealizmdir. Başarının da başarısızlığın da bizden kaynaklı nedenleri vardır. Örgütsel, politik mücadeleyi dijital stüdyolarda hazırlanan Avatar filmiyle karıştırmamak gerekir. Her yanlışlık, her eksiklik, her yetmezlik, her ilkesizlik, her başarısızlık binlerin emeğinin de heba olmasına, milyonların umutlarının kırılmasına ve yeşermemesine neden olmaktadır. Örgütsel ve politik faaliyet bu anlamıyla somut ölçülebilir denetlenilebilir verilerle değerlendirilmelidir. Kişinin, birimin, organın ve son tahlilde partinin başarı ya da başarısızlığı; toplam devrimci faaliyetle ne oranda tutarlı, doğru ve ilkeli bir ilişki kurulduğuna bağlıdır.

Militan kişiliğin geliştirilmesi dönem ve süreç bakımından bundan dolayı çok çok önemlidir. Kuşkusuz bunda bir hayli mesafe katedildi. Fakat sürecin bir bütün olarak aşılmasında, militan devrimci kadro profilinin

daha da geliştirilmesinin en belirleyici hususlardan biri olduğu ortadadır. O zaman, böylesine tarihi bir süreç ve tarihi bir görevle karşı karşıya olmanın bilinciyle, militan devrimci kişiliğin geliştirilmesinin sorunlarını gündemleştirmeli ve çözmeliyiz. Ve buradan da; tam da bugünkü mücadelenin problemlerine yanıt olacak nasıl bir kadro, nasıl bir komutan, nasıl bir savaşçı, nasıl bir yönetici ve toplamında da nasıl bir komünist kişiliğe devrimin ve partinin ihtiyacı var? So-

Sürecin bir bütün olarak aşılmasında, militan devrimci kadro profilinin daha da geliştirilmesinin en belirleyici hususlardan biri olduğu ortadadır.

rusuna çok net cevaplar vermeliyiz.

Bugünü ve geleceği kazanacak militan-savaşçı kişiliği geliştirmenin öncelikli ve tutarlı olanı: yapılacak ne varsa, atılacak hangi adımsa, kaldırılacak hangi yükse, koşulacak hangi siperse, gidilecek hangi diyarsa, en “zor” ve en “zahmetli” iş hangisiyse, ona aday olmaktır. Hüseyin Demircioğlu yoldaşın dediği ve yaptığı gibi yapmaktır: “ilk ben olmalıyım” demektir.

Partinin ve mücadelenin ihtiyaçlarını omuzlayacak, önderlik edecek kadronun geliştirilmesine verilecek doğru yanıtlar ve bunu verenler, mi-

litan devrimci kişiliğin geliştirilmesinin ve de partinin-devrimin en temel sorunlarından birisini çözmüş olacaktır. Tabii ki bunu da; görev ve günlük yaşam bağıntısı içerisinde ele almalıyız. Marksistleri diğer bütün ideolojilerden ayıran dünyayı yorumlamak değil sadece, değiştirme eylemine girmeleridir, bunu da söz ve eylem tutarlılığı içerisinde yapmalarıdır. Bundan dolayıdır ki; dillendirilen, tespit edilen, yapılması gerektiğine inanılan her olgunun ve bizim bunlarla kurduğumuz her ilişkinin tutarlılığı; siyasal

faaliyetimizin pratiği ve sonuçlarında, yoldaşlık ilişkilerinde yarattığımız düzeyde, işçi sınıfı ve tüm ezilenlerle kurduğumuz ilişkide, düşmanla kurduğumuz ilişkide aranmalıdır.

Süslü sözler sıralamanın, tahliller yapmanın; denetlenebilir, ölçülebilir somut verilerin hesaba katılmadığı bir yöntem ve tarzın devrimcilikte bir iddiası kalmayanların ya da başta kendisi olmak üzere partisini, yoldaşlarını, halkını oyalamaktan öte bir anlam taşımadığını bilmelidir.

Suudilerin Yemen İşgali, İktidar Ve Nüfuz Savaşları

Ziya Ulusoy

2011 Yemen ayaklanması uzlaşmayla sonuçlanmış, ayaklanmanın devrimci gelişmeleri yaratarak sürmesi önlenmişti. ABD ve AB emperyalistlerinin desteğinde bu uzlaşmayı gerçekleştiren Suudi otokrasisi (ve Suudilerin liderliğindeki Körfez İşbirliği Konseyi) olmuştu. O tarihte suikast sonucu yaralanarak tedavi için Suudi Arabistan'a giden 33 yıllık diktatör Ali Abdullah Salih'i efendileri görevini yardımcısı Abdurabbuh Mansur Hadi'ye bırakmaya "ikna" etti. Yargılanmaması ve partisi Genel Halk Kongresi'nin iktidarda yer alması karşılığında Salih yerini Hadi'ye bıraktı.

O zaman muhalif güçler buna itiraz etti. Partisiz bağımsız güçler Ulusal Geçiş Konseyi kurdular. 2005'te kurulan Ortak Buluşma Partileri-JMP (İslah Partisi, Yemen Sosyalist Partisi, Halk güçleri Birliği, Nasırcı partiler) adındaki cephe ve Sada'da hâkim olan

Ensarullah, Ulusal Konsey içinde birleştiler.

Fakat kendi içlerinden güçlerin de uzlaşıcılığı nedeniyle sonuç alamadılar.

Hadi tek başkan adayı olarak kendisinin girdiği 21 Şubat 2012 seçiminde devlet başkanı oldu. Bu, seçimden ziyade referandumdu.

Hadi, Ahmar ailesi, Ortak Buluşma partileri (JMP) cephesi ve diğer güçler arasında uzlaşmanın sonucunda parlamentarizme geçiş hükümeti olarak "Ulusal Birlik Hükümeti" kuruldu.

Hükümette Salih'in Genel Halk Kongresi, İhvan ve başta Ahmar ailesi olmak üzere aşiretlerin bir bölümünün içinde yer aldığı İslah Partisi, eski Güney Yemen yöneticilerinin kurduğu Yemen Sosyalist Partisi, Zeydilerin El Hak Partisi yer alıyordu.

Başlangıçta dışlanan Husi ailesinin Ensarullah partisi, YSP'nin(Yemen

Sosyalist Partisi) önerip zorlamasıyla gerçekleştirilen Ulusal Diyalog Konferansları'na alındı, hükümete dâhil edildi.

Hadi en etkili bakanlıklar olan (Savunma, İçişleri, Maliye ve Dışişleri) kendi kontenjanına ayırmış -Ahmar ailesi ve İslah Partisi hariç- diğer partileri bu bakımdan etkisiz bırakmıştı. Hükümette etkisiz bırakılan partilerden biri de Ensarullah'tı.

Dahası, anlaşma gereği hükümet

Hadi gerçekte bu aşiretler ile İhvan'ın ve Suudi-ABD ittifakının temsilcisi bir iktidarı yönetiyordu.

2 yıl içinde, yeni anayasa yaparak, 2014'te seçimleri gerçekleştirip bir nevi burjuva demokrasisi işlevi görececek olan parlamenter sisteme geçecekti. Hadi bu geçişi yapmadı, süreci daha fazla uzatmaya çalıştı.

Ensarullah Kuzey'deki Sada ve bazı kentlerde hâkimiyeti olan, Şiiliğin Yemen halkı arasındaki kolu Zeydi mezhebinden geniş kitle desteğine sahip bir örgüttü.

Ensarullah güçleri, 2014 yazında durumu değerlendirerek yeni bir iktidar oluşturma atılımı başlattı.

Önce Temmuz ayında Amran kentinde kontrolü ele geçirdi. Sonrasında

ise Ağustos ortalarından itibaren hükümetin istifası, kabinenin yeniden kurulması ve Temmuz ayında hükümet tarafından kaldırılan yakıt sübvansiyonlarının yeniden uygulanması talepleriyle başkent Sana'da sivil itaatsizlik olarak nitelendirilen kitlesel protesto gösterileri gerçekleştirdi.

2011 ayaklanmasından önceki diktatör Ali Abdullah Salih iktidarının temel özelliklerinden biri yoksul Yemen'de ailesini ve iktidar güçlerinin ailelerini zenginleştiren kleptokratik¹ yapısıydı. Halkın yoksulluğa ve zamlara karşı tepkisi büyüktü. Yanı sıra 2011 ayaklanmasını sona erdiren ulusal uzlaşma halkın ne demokratik taleplerini kısmen de olsa karşılayabilmiş ne de ekonomik talepleri doğrultusunda gelişme sağlamıştı.

Hadi'nin ekonomik sübvansiyonları kaldırmasıyla, 2 yıllık geçiş süreciyle birlikte görev süresinin bitişinin çakıştığı momentte siyasi koşulları değerlendiren Ensarullah örgütü, iktidarı kendi lehinde yeniden şekillendirmek için harekete geçti.

Ensarullah Ağustos'taki silahsız kitle hareketiyle Yemen'in yoksul halkı üzerinde sempati topladı. Ayrıca, ABD-İsrail-Suudi karşıtı radikal görüşleriyle de Arap milliyetçisi düşüncelerin yaygın olduğu halk üzerinde ulusalcı yönde etkide bulundu. Böylece yerel Zeydi bir güç olmaktan çıkan ulusal çapta çözüm üreten parti görünümü verdi, ya da böyle bir partiye dönüşmeye başladı.

¹ **Kleptokrasi**, bir ülkede iktidarı ele geçiren bir grubun, o ülkenin kaynaklarını sistemli olarak soyması demektir ve kısaca **Hırsızlar rejimi** anlamına gelir. Kaynak wikipedia

Barışçı gösteriler olduğu gibi süremezdi. Ülke içinde iktidar dalasında burjuva-aşiretsel feodal-dini siyasi güçler çoktu ve geçmişten beri süregelen ABD emperyalizminin ve Suudi otokrasisinin Yemen üzerinde güçlü bir hegemonyası vardı. Zaten Ensarullah'ın silahlı güçleri Sana çevresinde üslenmiş, Sana içindeki barışçı gösteriler bu güçlerin güvencesinde eylem özgürlüğünü kullanabiliyor, koruyabiliyorlardı.

Hadi iktidarı burjuva-feodal-dini klikler arasında uzlaşmaya dayansa da gerçekte, ABD emperyalizmi ve özellikle Suudi otokrasisine bağımlıydı. 2011 ayaklanmasını etkisiz hale getirmek için Suudi henedanlığı, o zamana değin işbirlikçisi olarak değerlendirildiği Salih'i iktidarı bırakmaya ikna ederken, onunla iktidar ortağı olan Ahmar ailesini öne çıkarmıştı. Ahmar ailesi aynı zamanda Yemen Zeydi mezhebinden aşiretlerin iki büyük konfederasyonundan biri olan Haşid konfederasyonuna dayanıyor, geniş bir destek alıyordu. Ahmar ailesi ve liderlik ettiği aşiretler, Salih'den desteğini çekerken aynı süreçte Yemen İhvanı ve çok sayıda aşiret ittifakına dayanan İslah Partisi içinde de yer aldı, gücünü büyüttü.

Hadi gerçekte bu aşiretler ile İhvan'ın ve Suudi-ABD ittifakının temsilcisi bir iktidarı yönetiyordu.

Burjuva demokrasisi yönünde daha çok ilerleme sağlamak istememesi ve iktidarı terk etmemesi buradan geliyordu.

Gösteriler sürerken 19 Eylül 2014'te İslah Partisinin güçleri ile

ordudan General Ali Muhsin el-Ahmar'a (Ahmar ailesinden) bağlı birlikler Ensarullah güçlerine saldırdı. Fakat Salih'e bağlı olan komutanlar ve diğerleri, bu saldırıya katılmayınca Ensarullah güçleri çok zorlanmadan başkent Sana'da kontrolü ele geçirdi. Hadi'yle anlaşma imzaladı. Husiler ile Cumhurbaşkanı Hadi arasında BM gözetiminde bir ay içinde yeni bir hükümet oluşturulması, akaryakıt fiyatlarının düşürülmesi, kabine oluşumunda ve ordu reformunda Husilerin de söz sahibi olması anlaşmanın esasını oluşturuyordu.

Fakat Hadi bu son anlaşmanın gereğini de yapmayınca, Ensarullah, Ocak 2015'te Hadi'nin istifasını sağladı. Kurduğu Halk Komitesi'ni hükümet ilan etti.

Bir süre sonra Hadi'yi ev hapsinden serbest bıraktı. Hadi eski Güney Yemen'in başkenti Aden'e geçtikten sonra yeniden başkan olduğunu ilan etti. Temsilcisi olduğu güçler yeniden iktidarı ele geçirme hamlesi yaptı. Suudi otokrasisi ve ABD liderliğindeki Batı emperyalizmi, işbirlikçisi Arap Birliği ve Müslüman ülke devletlerini Yemen savaşına çağırdı. Çünkü Ensarullah Salih'in ordu içindeki güçleri ve partisiyle ittifak kurarak birinci hedef Aden olmak üzere Yemen'in diğer bölgelerinde de iktidarı almaya yönelmişti. Askeri güçleri Kızıldeniz kıyısındaki ilk iki kent dâhil El-Hudeyde, El-Muha, İbb ve el-Beyda'yı kontrol altına aldı. El-Beyda Kaideci güçlerin hâkimiyetindeydi, ele geçirirken zorlanmadı. İkinci büyük kent olan Taiz'i kuşattı. Sonra Aden çevresine ve ba-

zı mahallelerine vardı. Daha önceden Aden'deki sarayını bombaladığı Hadi'yi Aden'den Suudi Arabistan'a kaçmak zorunda bıraktı. Bütün bu ilerlemeyi 2015'in Mart ayının sonuna kadarki kısa sürede gerçekleştirdi.

Ensarullah güçleri ve müttefiki Salih'in ordu birlikleri, Aden'de emperyalizm destekli Suudi liderliğindeki savaş koalisyonunun şiddetli hava saldırılarına ve denizden karaya bombalamaya uğradıktan sonra, Aden'den çekildi. Suudilerin saldırı ve işgaline karşı Kuzey'de sınır kentleri, başkent Sana ve diğer şehirlerde savaş yoğunlaştırdı. Daha önce kısmen ele geçirdiği Taiz şehrini kaybetti fakat kuşatmayı sürdürdü. Sana ve Kuzey'deki kentlerde ise hâkimiyetini korudu.

Önceki yıllarda Yemen'in en doğusundaki liman kenti Mukalla'da hakimiyetini ve emirliğini sürdüren Arap Yarımadası El Kaidesi AQAP, içsavaşın yeniden patlak verdiği koşullarda 2015'te güneydeki Abyan vilayetinin en önemli iki şehri Zincubar ve Caar'ı yeniden ele geçirdi. Bütün Abyan vilayeti El Kaide'nin yönetimi altına girdi.

AQAP'ın Ensar el-Şeria adlı Kaideci askeri güçle birlikte bu ilerlemeyi sağladığını vurgulayalım.

Suriye KK sözcüsü Tümgeneral Ali Myhup'un açıklamasına göre Erdoğan iktidarı THY ve katar uçaklarıyla Türkiye'den 500 IŞİD militanını Yemen'e taşıdı.

IŞİD Mart 2015'ten başlayarak başta Sana sonra Şabva ve Aden'de Şii camileri, sivil halk, Ensarullah

liderlerinin evlerini bombalayarak, intihar saldırıları düzenleyerek gelişmeye çalıştı. Şii komutanları, keskin nişancıları ve sivil halktan yüzlerce-sini öldürdü.

Güney'de eğitim kampları kurdu. Şabva El Bayda Lahec ve Taiz gibi Sunni bölgelerde destek bulmaya başladı.

YSP diyalog önerisiyle etkisiz kaldı. Güney Yemen Hareketi-Hirak Güney Yemen'in bağımsızlığı veya federatif birlik biçiminde yeni koşullarda temel amacını belirledi.

Yeniden başlayan iç savaşta, Güney Yemen'in Bağımsızlık mücadelesinin yıldönümünde 13 Şubat 2015'te 3 gün süren devasa mitingler düzenleyerek gelişmesini hızlandırmaya çalıştı. İki kenti, 2015'te bir süre kontrolü altına aldı, sonraki süreçte yitirdi.

Suudi otokrasisi, en yakın işbirlikçilerini ve Batı emperyalizmi yanlısı kliklerin -eski işbirlikçisi diktatör Salih'in güçleri hariç- iktidarını sürdürmek veya yeniden onları iktidara taşımak için gecikmeden harekete geçti. 150 bin kişilik ordusu ve müttefiklerinininki dâhil 170 savaş uçağıyla saldırdı.

26 Mart 2015'te hava kuvvetleriyle yoğun ve -çok kısa süren ateşkesler hariç- sürekli bombardımanla rakiplerinin askeri güçlerini imha etmeye, sivil halkı vurmaya çalıştı. Arap Birliği'nin siyasi ve kısmen askeri desteğini savaşa seferber etti. Yetinmedi İslam İttifakı devletleri -Arap devletleriyle birlikte 34 devletin- koalisyonunu kurarak onların siyasi ve kısmen de askeri desteğini

aldı. 10 Arap devletini hava ve bir bölümünü de kara savaşı ile denizden karaya savaşa kattı. Rakipleri ve Yemen halkı üzerine 100 bin tonu aşkın bomba yağdırdı. Fakat savaşta başarı gösteremeyince ve mezhep savaşı çizgisinin yarattığı kaygı, müttefiklerinin çoğunun askeri desteğini çekmesine yol açtı. İttifak önce 4 Arap devletine geriledi. Sonra yalnızca Birleşik Arap Emirlikleri'yle sınırlı kaldı. BAE, kullandığı Akademi (Black Water) çok zayıf verince çekilmek zorunda kaldı. Emirlikler bu kez yeni bir ABD özel askeri şirketi DynCorp'un askerlerini kiralararak savaşa sürdü. Ateş-kesten sonra savaşı kaldıracabilecek durumda olmadığını belirterek tümüyle çekildi.

Mısır aynı zamanda savaş gemileriyle, Aden kentine girmekte olan Yemen ordusu ve Halk Komiteleri'ne ait mevzileri bombalayarak savaşa katıldı. Erdoğan diktatörlüğü de siyasi destek verdi. Daha önce de Yemen'de İhvan'a (İslah Partisi) kaçak yolla silah desteğinde bulunmuştu. Katar'a asker konuşlandırarak Yemen savaşına katılma kanunu çıkardı, bir tugayın yerleşeceği üs kurdu. Ancak özellikle Suudi kralı ve Mısır generallerinin Mısır İhvanı'nı ezmesi karşısında doğrudan savaş uçakları ve kara ordusuyla katılmaktan bir adım geri durdu.

ABD ve diğer Batılı emperyalistler her türden silahla birlikte siyasi desteklerini Suudi işgaline sundular. Özellikle ABD, lojistik ve istihbarat desteği yanı sıra çok gelişkin silahlar vererek Suudilerin savaşı kazanmasını sağlamaya çalıştı. Siyonist İsrail

de Suudilere siyasi desteğini açıkladı. Suudi Krallığı'na "demir kubbe" savunmasını inşa etmeyi teklif etti. Dahası Yemen'e yönelik 2015 Mayıs sonu F 16 larla gerçekleştirilen ve Nötron bombası olduğu tahmin edilen bombardımanı İsrail'in yaptığı ileri sürüldü.

Suudiler bütün desteğe ve gelişkin silahlarına rağmen beklediği zaferi elde edemedi.

Zayıf Yemen hava kuvvetlerinin teknolojik olarak geri olan uçakları büyük ölçüde üslerinde imha edildi.

Ensarullah...
Suudilerin saldırı
ve işgaline karşı
Kuzey'de sınır kentleri,
başkent Sana ve
diğer şehirlerde
savaşı yoğunlaştırdı.

Suudiler ve müttefiklerinin hava saldırıları Ensarullah-Salih güçlerinin Aden ve Güney'in diğer bölgelerini kontrol altına almalarını engelledi. Aden'deki güçler Ensarullah-Salih güçlerinin Aden'i ele geçirmesini istemediler. Güney Yemen halkının işgal endişesi gelişmeye başladı. Bunun üzerine Ensarullah-Salih güçleri Aden'den çekildi.

Yemen Hukuk ve Kalkınma Merkezi'nin tespitlerine göre, Suudi liderliğindeki savaş koalisyonu, 26 Mart 2015'ten 19 Ocak 2016'ya kadar Yemen'e yaptığı saldırılarda 8 bin 143 (1519'u kadın, 1996'sı da çocuk)

Yemenli öldürdü. 15 bin 184 kişiyi de yaraladı.(Bknz. Yakındoğu Haber 21.01.16)

Yemen İnsan Hakları Örgütü ise, 22 Haziran tarihli açıklamasında ölen toplam Yemen’li sayısının 27 bine ulaştığını belirtti.

Suudiler, savaşta kullanılması yasak olan misket bombalarını yoğun olarak kullandı. Parçalarının bir kısmı sonra patlayan tuzaklı mermileri kullanan füzeleri yağdırdı. 346 bin evi, 250’den fazla sağlık merkezi ve hastaneyi, 800 okulu, 40 üniversiteyi ve 664 camiyi yerlebiretti.(Bknz Yakındoğu Haber, 22.06.16)

2,4 milyon Yemenli sivil yerinden göç etmek zorunda kaldı. Yemen’in altyapısını-Ensarullah’ın ele geçirdiği bölgelerde-büyük ölçüde yıktı. Düğünleri, pazar yerlerini bile vurdu.

Fakat Ensarullah-Salih güçlerini yenemedi. Yalnızca Zeydiler arasında yaygınlaşan Allah’ın Husilere yardımcı olduğu dolayısıyla yenilgiye uğratılmayacağı fikrini yıkabildi. Kuzey’de sınırdaki kara savaşı yoğunlaştı. Suudilerin Güney sınırındaki bazı kent ve kasabalara da çatışmalar sıçradı. Bu sınır kentleri Şii nüfusa sahip ve halkı Ensarullah tarafından örgütlenerek Suudi ordusuna karşı savaşa seferber edildi.

Suudi Krallığı, Aralık 2015’te ilan edilen geçici ateşkesten sonra hava ve kara saldırılarını zaman zaman sürdürse de başarılı olamıyor. Hadi’nin temsil ettiği güçleri yeniden merkezi iktidara getiremeden uzun süreli ateşkes ve geçici bir çözümü kabullenmek zorunda kalacağı anlaşılıyor.

Nitekim BM arabuluculuğu ile yapılan görüşmelerden sonra 10 Nisan 2016’da ateşkes sağlandı.

İktidar mücadelesinin başlıca iki gücünden diğeri, Ensarullah ve Salih’e bağlı asker-sivil güçler ittifakı, İran’dan destek aldı. İktidarda iken Suudilere ve Batı emperyalizmine sırtını yaslamış olsa da Salih, onun temsil ettiği güçler ve Genel Halk Kongresi, yeniden iktidar olma imkânını kaçırmak istemedi. Geçmişte düşmanı olan Ensarullah(Husi) güçleriyle ittifak kurdu.

2015 Mayıs sonu
F 16’larla gerçekleştirilen
ve Nötron bombası
olduğu tahmin
edilen bombardımanı
İsrail’in yapığ
ileri sürüldü.

Ensarullah İran’la işbirliğine hem mezhepsel ama hem de daha çok ABD-İsrail karşıtlığı ortak paydası nedeniyle yatkın bir örgüt. Bu nedenle bu ittifakı İran silah vererek ve muhtemelen askeri uzmanlarla destekledi. Fakat İran, uçaklarıyla veya askeri birliklerle savaşa girmede. Yalnızca savaşın en yoğun anlarında askeri uzman yardımı yapabileceğini deklare etti. Muhtemelen gizli biçimde askeri danışman ve silah da verdi.

Ateşkes Ve Olası Geçici “Çözüm”

Suudiler zafer elde edemeyince, yenilginin yol açacağı hanedan-

lık karşıtı olası mücadeleleri tehlike olarak gördü. Ocak 2016'da Suudi Arabistan'daki Şii dini liderlerden 4 kişiyi (idam edilen 43 kişiden diğerleri Sünni halktandı ve El Kaideci suçlamasıyla idam cezası verildi) idam ederek savaşın fitilini yeniden ateşledi. Fakat Suudilerin başarısızlıktan hemen sonra savaşı devam ettirme olasılığı düşük. Ancak elverişli koşullarda yeniden savaşı başlatabilir.

Suudi Krallığı, Hadi güçlerini yeniden iktidara getirinceye değin savaşı sürdürme amacındaydı ve bunu savaş boyunca ilan etti. Savaşı kazanamayınca Aden ve bazı kentleri ele geçirmek dışında bir şey yapmadan masaya oturdu. BM Yemen özel temsilcisinin arabuluculuğuyla hazırlanmakta olan ateşkes görüşmeleri Kuveyt'de 10 Nisan'da fiilen 18 Nisan'da resmen başladı. Ensarullah-Salih ittifakının kazanımlarını geçici olarak kabul edeceği anlaşmayı fiilen veya resmen yapmak zorunda kalacak.

Ensarullah-Salih ittifakı, savaşta ilerlediği noktaların tümünü koruyamadıysa da başkent Sana ve Kuzey kentlerinde iktidarı ele geçirdi. Ulusal diyaloga dayanan birlik hükümeti öneriyor. Fakat ulusal birlik hükümetinin gerçekleşeceği büyük olasılık değil. Daha çok üç ayrı güç bloğunun egemen olacağı üç ayrı bölge kurulacağı, yeni güç ilişkileri şekilleninceye değin süreceği anlaşılıyor. Bu bölgelerden en çok nüfus ve alana -başkent Sana dâhil- Ensarullah-Salih ittifakının yönetimindeki bölgenin sahip olacağı anlaşılıyor.

Diğer iki bölgeden biri Hadi'nin temsil ettiği güçlerin hâkim olduğu ve Suudiler ile Batılı emperyalist müttefiklerinin koruyacağı Aden merkezli bölge. Bu güçler Aden, Taiz gibi büyük kentleri kapsıyor. Bu bölgeye hâkim olmalarına rağmen egemenlikleri, Güney Hareketi tarafından da, Güney Hareketi'ne karşı kutuptaki IŞİD ve El Kaide tarafından da tehlike altında olacaktır.

Diğeri, AQAP'ın ve müttefiklerinin hâkim olduğu bölge olacak. Ab-

Üç ayrı güç bloğunun egemen olacağı, üç ayrı bölge kurulacağı, yeni güç ilişkileri şekilleninceye değin süreceği anlaşılıyor.

yan ve Mukalla'yı merkez alan bölgede El Kaide hâkimiyeti sürecek. Suudi savaşı El Kaide'nin alanını genişletmesine yaradığı gibi Ensarullah güçlerinin El Kaide'yi tasfiyesini engellemiş oldu.

Güney Yemen Hareketi, daha çok kitlesel destek sahibi olduğu Güney kentlerinde Hadi güçleriyle mücadele-diyalog içinde gelişmeye çalışacak, IŞİD ve El Kaide'nin olası saldırılarıyla da karşılaşmaya devam edecek.

Sonuçta BM, Hadi'yi yeniden ulusal birlik halinde bir hükümetin başına getirmek istemesine rağmen, Hadi, Ensarullah ve Salih'in Genel Halk Kongresi'yle ortak hükümeti reddederek bu iki gücün hükümet dışında

bırakılmasında ısrar ediyor. Üç ayrı bölgenin süreceği görülüyor.

Suudi-İran Nüfuz Çekişmesi Ve Emperyalist Rekabet

Suudi krallığı ile İran Mollalarının Yemen üzerine nüfuz kazanma, siyasi bağımlılığı altına alma rekabeti öncesinden vardı. Suudi hanedanlığı arkasına ABD desteği alarak işgal ve savaşı başlattı.

Suudi hanedanlığı
arkasına ABD
desteği
olarak işgal
ve savaşı
başlattı.

Suudi krallığının Yemen üzerindeki nüfuzu, yalnızca bölge çapında egemenlik savaşları ve oyununa girdikten sonra başlamadı. 1962 milliyetçi darbesinden sonra Yemen Krallık güçlerini iç savaşta desteklemiş, etki sağlamaya çalışmıştı. Nispeten uzun süren bu iç savaşta Yemen'in Nasırcı subayların yönetiminde kalmasını istemedi. Fakat iç savaşta her türden desteği verdiği İmam taraftarları yenildiler.

Yüz binlerce Yemenli ucuz işgücü olarak Suudi Arabistan'da çalışıyor. Suudi ordusunda önemli sayıda Yemenli asker görevli.

Milliyetçi subaylar cuntası kendi içinden yeni cuntalarla ABD'ciliğe geçerken ve sonrasında siyasi himayeyi ve finansal desteğini Suudi krallı-

ğından aldı. Seleflerinden başlayarak diktatör Salih de Suudilerle işbirliği yaptı. Onlar vasıtasıyla ABD'ciliğini geliştirdi.

Suudiler ayrıca doğu eyaletlerindeki zengin yataklardan üretilen petrolü İran kontrolündeki Hürmüz Boğazı'ndan geçirmeden görece kısa mesafedeki Yemen'in Umman denizindeki kıyılarına ulaştıracakları boru hattı projesini gerçekleştirmek istiyor.

Ama vurgulamak gerekir ki, özellikle Suriye iç savaşını doğrudan yönetmeye talip olurken Suudi Krallığı, bölge ve emperyalist müttefikleriyle birlikte bölgesel güç olma ve İran'la bu bakımdan rekabet etme savaşına girdi.

Daha önce Vahabizm ve Selefizmi nüfuz kazanma aracı yapmıştı. Suriye iç savaşıyla birlikte Sünni devletler ve örgütler eksenini inşa ederek bölgesel hegemonyası için geniş toplumsal destek elde etmeye çalışıyor.

Irak'ta Şii iktidarı yıkmaya girişti. Suriye iç savaşını örgütledi. Cenevre'de anlaşma sağlanması olasılığına karşı ısrarla iç savaşta yeniden yükseltmeye çalıştı. Panislamist radikal örgütleri desteklediği gibi doğrudan kendisine bağımlı İslam Ordusunu eğiterek Suriye iç savaşına seferber etti. Ankara'yla birlikte Suriye'ye kara ordusuyla işgali önerdi. Ortadoğu'da bölgesel güç olarak egemenlik cephesini büyütme, rakibi İran'a karşı güç büyütme stratejisi izledi.

Hatta Yemen savaşına çok hızlı ve kararlılıkla girmesi, ABD'nin Irak işgalinden esinlenerek Kararlılık

Fırtınası adını vermesi, İran'la nüfuz savaşında, ABD'nin İran mollalarıyla nükleer silahtan vazgeçme karşılığı ambargoyu kaldırmasının yaratacağı aleyhteki durumu giderme çabası olarak görmek de gerekir. Bu yolla ABD'yi Yemen savaşında kendisine silah ve siyasi destek vermek durumunda bırakmakla kalmadı. Suriye içsavaşına kara ordularıyla girilmesini zorlamaya, ambargo sonrası ABD ve AB'nin İran'la daha fazla ilişki geliştirmesini saboteye çalışıyor. Yeni kral Salman'ın üst düzey bir yetkilisi "İran tehlikesine karşı İsrail'le ittifak kurmak gerekir" demeci verdi, ki bu, rekabetin şiddetlenme derecesini göstermeye yeter.

Şiddetlenen rekabette Suudi kralığı, İran mollalarına karşı Arap Birliği'ni ve Sünni devletleri kendi liderliği altında bir araya getirmeyi başardı. Belki de Yemen'i harap ettikten sonra savaşı yitirmesi yanında kazandığı tek şey bu oldu.

Suudiler, emperyalist efendileri ile Ankara ve körfez emirlikleri ve Mısır'la birlikte Sünni eksene dayanan hegemonya için ittifakın geliştirilmesine bütün olanaklarını seferber etmiş durumda.

ABD ve AB emperyalistleri Suudi krallığı-Ankara-Mısır Sünni troykasının bölgesel egemenlik ittifakını destekliyorlar. Fakat İran mollalarıyla nükleer silah yapımının durdurulması için taktik uzlaşma yapmayı dışlamıyorlar.

Suudiler, ABD'nin kendi stratejisini etkince desteklemesini sürdüreceğini iyi hesap ederek Yemen'e savaşa

da zorladı. Suriye ve Irak'a müdahalede Erdoğan ve Ankara'yla işbirliği içindeyken, Mısır'da Sisi darbesini desteklemede Erdoğan'dan ayrılıyordu. Bunda Sisi darbesi öncesi İhvacı Mursi'nin İran'la uzlaşma olasılığına karşı tavır aldığı anlaşılıyordu. Suudiler böylece bölgesel hegemonya peşinde koşarken en önemli rakibi olarak İran'ın nüfuzunun güçlenmesini önlemeyi ön planda tutuyor.

İran ise müttefikleri, Rusya ve Çin ile bölgede hegemonyasını geliştirme stratejisi izliyor. Şii eksen ve ABD-İsrail karşıtlığını hegemonyasının toplumsal dayanağı yapmaya çalışıyor. Yemen'de Ensarullah'ın büyüyen gücünü Hizbullah benzeri bir gelişmeyle destekleyerek nüfuz sahibi olmak istiyor.

Ensarullah-Salih ittifakı Rusya-Çin-İran blokunun Yemen'de egemenlik kurmasına elverişli. Salih'in güçleri büyük olasılıkla saf değiştirir, fakat Ensarullah'ın İran'la ittifaka devam edeceği görülüyor. Ensarullah'ın ABD-İsrail karşıtlığıyla, belirlenen politik çizgisi onu yalnızca İran mollalarıyla değil, bölgedeki saflaşmada İran-Esad-Hizbullah cephesiyle ve onları destaklayan Rusya-Çin eksenine nesnel olarak ittifaka yerleştiriyor.

İran, muhtemelen askeri uzman ve silah desteği verdiği Ensarullah-Salih ittifakının bütün iktidarı alamadan da olsa, Yemen'in daha büyük bölümünü kontrol etmesini, Suudi krallığını Yemen işgalinde yenilgiye uğratmasını kendi hegemonyası için yine de başarı olarak görüyor.

Yemen Solu

Güney Yemen'de İngiliz emperyalist sömürgeciliğine karşı mücadeleleyi Ulusal Kurtuluş Cephesi(UKC) ve İşgal altındaki Güney Yemen Kurtuluş Cephesi (İGYKC) yürüttü.

Bunlar sömürgecilere karşı savaşın yanı sıra birbirleriyle de savaşacak kadar sekterdiler.

1967'de ulusal özgürlük devrimi zafere ulaştı.

Örgütler arasında bir süre uzlaşma oldu. Sonra UKC diğerlerini kendisine katarak Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni(YDHC) kurdu.

UKC, Kuzey Yemen'de ve Dofar'da devrimci mücadeleleri aktif olarak destekledi. Kuzey Yemen'deki Yahya Şami isyanına destek verdi. Sonra 1978'de Ulusal Demokratik Cephe isyanını da destekledi ama diktatör Salih galip geldi. Kuzey'le 1982'deki sınır çatışmasında da yenildi. Yemen İhvanı bu yenilgide Kuzey'i destekleyerek rol oynadı.1978'de Abdulfettah İsmail Yemen Sosyalist Partisi'ni kurdu.

İç iktidar çelişki ve çatışması alttan alta sürdü. Abdulfettah İsmail bu çatışmada, SB'nin etkisiyle görevden çekildi. Ali Nasır Muhammed'e görevi bıraktı. İsmail ve Muhammed taraftarları arasında 1986'da yeniden çatışma çıktı. İsmail donanma askerleri tarafından öldürüldü. Muhammed ise Kuzey Yemen'e sürgün edildi. İktidara savunma bakanı Ali Salim Beidh geldi. Birleşme görüşmelerine başladı.

1990'daki birleşme sonrası, YDHC'nin devletleştirdiği sektörler

ya tasfiye edildi veya özelleştirildi. Sağlık, eğitim, barınma, elektrik, su işletmeleri iflas ettirildi. Emekli maaşları ödenmez duruma getirildi. Üniversiteler, petrol ve turizm işletmeleri Kuzeyli seçkinlerin eline geçti.

1994 iç savaşı patlak verdi. Güney güçleri yenildi. Sonraki birkaç yıl eski Güney Yemen emekli subayları maaşlarının ödenmemesine karşı mücadeleler başlattılar. Bu mücadeleler yer yer şiddete dönüştüyse de başarı kazanamadı.

2007'de benzer mücadeleler patlak verdi. Yine emekli subayların ücretleri için isyan gerçekleşti. Halkın yaygın sempati ve desteğini aldı. Güney Yemen'in ayrılması veya federasyonu talebini güçlendirdi. Güney Yemen Hareketi-HİRAK (Hirak hareket demek) bunun üzerine kuruldu.

Yemen Sosyalist Partisi'nin de desteklediği bu hareket, uyanan Güney Yemen ulusalcılığıyla çakışıyor. Ancak yine de Güney Yemen ulusalcılığı, Güney Yemen Hareketi- Hirak'tan daha geniş kitleleri kapsıyor. Kuzey'in diktatörlüğüne, Güney'in halkını yok-sullaştırmasına ve radikal politik İslamcılarını geliştirmesine karşı geniş hoşnutsuzluğu ifade ediyor.

2007 isyanı aynı zamanda yerel halk komitelerini de örgütleyip yaygınlaştırdı.

Ancak Güney Yemen Hareketi-Hirak liderleri arasında bağımsızlıktan bölgesel özerkliğe uzanan görüş ayrılıkları var. Ayrıca liderler arasında -geçmiş başarısızlıklar ve bazılarının sürgünde olması nedeniyle- güvensizlikler var.

Yine de, Güney Yemen halkının talepleri ve Salih diktatörlüğüne de, Suudi ve Hadi'ye de tepkileri geniş kitle desteği sunuyor.

İçinde ve etrafında değişik örgütlenmeler yer alıyor fakat bunlar tek bir merkezden yönetilmiyor.

Barışçı Güney Hareketi, Başarı Hareketi, Güney'in Bağımsızlığı İçin Ulusal Forum, Güney'in Kurtuluşu İçin Barışçı Hareket Konseyi, Güney Gençliği Birliği vb... hareketler Hırak içinde veya etrafında.

Hırak, rakipleri tarafından silahlı mücadele amacıyla olmakla itham edilmesine rağmen ısrarla barışçı mücadeleye çizgisi izlediğini vurguluyor. Fakat son çatışmalarda Lahec ve diğer bir kenti Güney Hareketi bir süre kontrol altına aldı. Bu kentlerde ve Aden'in mahallelerinde de Güney hareketi'nin silahlı milisleri var.

Hareket içinde geçmişte Yemen Sosyalist Partisi'ne karşı olanlar da var. Farklı fikirlerine rağmen Güney'in geri bırakılmasına ve yoklaştırılmasına tepkiyle Güney'in özerklik-federasyon veya bağımsızlığını savunmada birleşiyorlar.

Eski YDHC başkanı ve Hırak'ın sürgündeki lideri Ali salim Beidh, bağımsızlıktan yana.

Güney Hareketi-Hırak 2007 ve 2009'daki miting alanlarını terk etme ve katledilen üyelerini uğurlama törenlerinde kitleselliği büyük gösteriler düzenledi. Bütün gösterilerde geniş kitleler Güney Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin bayrağını taşıdı.

Geçmişte YSP'ne muhalif olan kesim-Barışçı Devrim Konseyi- daha

çok Abyan ilinde etkili ve dini ve aşiretsel özelliklere sahip. Fakat Aden, Lahec ve bir başka kent de Yemen Sosyalist Partisi kökenliler güçlü kitle desteğine sahip.

Güney Yemen'in Abyan ilinde, Hadramut eyaletinde, Mukalla kentinde ise Arap Yarımadası El Kaidesi güçlü. Fakat Hırak Mukalla'da da mitingler düzenleyebiliyordu.

2011 ayaklanması Kuzey Yemen kentlerinde daha çok etkili oldu.

İran ise müttefikleri,
Rusya ve Çin ile
bölgede hegemonyasını
geliştirme stratejisi
izliyor

Güney'de yapılan mitinglerde ve ajitasyonda Hırak ayrılma çağrısı yaptı. 2012 Hadi referandumunun seçim olarak empoze edilmesine karşı da kitlesel eylemler düzenledi. İktidarın sert saldırılarıyla karşılaştı.

YSP ve Hırak, Ulusal Diyalog Konferansı'nı isteyip zorlayan, Ensarullah'ın da katılmasını sağlayan hareket oldu. Konferansta %50 delege talep etti. Ulusal Birlik Hükümeti'nde de benzer düzeyde Güney Yemen'in temsil edilmesini zorladı.

Hadi'nin ABD-Suudi çizgisinde ısrarı ve Güney halkının taleplerini kısmen de olsa karşılamaması, Güney'de zayıf kalmasına, bir bölümünde İslah ve El Kaide'nin, Aden ve yakın illerinde ise Güney Hareketi ve YSP'nin kitle tabanının güçlü olmasına veya kalmasına yol açtı.

Hirak ve YSP, daha önce diktatör Salih'e karşı mücadelede ve Ulusal Diyalog Konferansı'nda Ensarullah'la ittifak içinde olmasına rağmen, onun, silahlı mücadeleyle Sana'da iktidarı Salih güçleriyle birlikte almasına karşı tavır takındı. Bunda iki olgu rol oynuyor. Birincisi Salih'in diktatörlüğünden Güney Yemen halkı ve güçlerinin çektiği zulüm ve tasfiye edilmeleri. İkincisi bu iktidar savaşının Yemen'i böleceği endişesi ve kendile-

Güney Hareketi'nden YSP'nin bazı liderleri El Kaide ve IŞİD militanlarınca suikast ile öldürüldüler.

rinin yeniden silahlı mücadeleye hazır olmamaları. YPS ve Hirak gençleri bu savaş sırasında Aden başta olmak üzere bazı kentlerde sokaklarda silahlı milislik yaptılar.

Hirak'ın sürgündeki lideri Ali Salim, ayrılığı savunuyor fakat güney halkının referandumla birlik, federasyon veya bağımsız devlet yönünde olası seçimine saygılı olacaklarını belirtiyor. 27 Haziran 2013 tarihli Al-Monitor'daki röportajında, Güney Hareketi lideri olarak Ulusal Diyalog Konferansına katılmayı reddettiğini belirtmiş.

Eski YDHC liderleri Ali Nasır Muhammed, eski başbakan Abu Bekir el-Attas, Abd el Rahman el-Jifri

(2009'dan beri Yemen'in Oğulları Partisi'nin lideri) ayrılmaya karşı ve federasyonu savunuyorlar. Güney Yemen ordusunun güçleri çözüldükten sonra ayrılığı olanaklı görmüyorlar.

Ali Salim barışçı yolla izin vermezlerse başka yollara başvuracaklarını kabul ediyor. Faydacı taktiklere de başvurabilen bir lider. Örneğin Kuzey ile Güney'in 94 savaşında Suudilerden destek almayı reddetmedi. Şimdiki demeçlerinde Batı dünyasının kendilerine karşı engel çıkarmaması için "Uluslararası toplum" olarak onlara sesleniyor ve ABD'nin Yemen'de El-Kaide güçlerini kullanırken sivilleri bombalamasına karşı fakat kendisinin de "terörizme karşı olduğunu" vurguluyor.

2011 ayaklanmasında Güney'deki gösteriler daha barışçı olmuş. Ali Salim'in o zaman Bağımsız Güney Yemen sloganı somut bir ayrılığa dönüştürülemediği ve dönüşmemiş.

Şimdiki iktidar savaşında Güney Hareketi'nden YSP'nin bazı liderleri El Kaide ve IŞİD militanlarınca suikast yoluyla öldürüldüler. YSP ve Hirak etkisiz kaldı. Güney Hareketi /Hirak'ın -gençliğinin militanlığına rağmen- savaş koşullarında aktif rol oynayacak disiplinli örgüt ve mücadele niteliği olmadığı görüldü.

YPS diyalogla çözüm ve Hadi'nin resmi görevinin tanınmasını ileri süren politikası etkisiz kaldı.

Muhtemelen bu etkisizlik güç kaybetmesine yol açmıştır.

Sonuç Yerine

Güney Yemen Hareketi, Yemen Sosyalist Partisi ve özellikle 2011

ayaklanmasında yaygınca kurulan halk meclisleri ve diğer kitle örgütlenmeleri içinden çıkaracağı öncü örgütlerle devrimci alternatifi yükseltebilirler.

Ensarullah, Yemen halkının mücadeleciliğini kendisinin etkin olacağı ve İran-Rusya eksenine müttefik bir iktidar şekillendirmeye çalışıyor. Bu yönde hem halk hareketini değerlendiriyor, hem de eski düşmanı diktatör Salih'in asker-sivil güçleriyle faydacı ittifaka giriyor. Özellikle Salih'in güçleriyle girdiği ittifak halk kitlelerinde genişlettiği desteğini aşındırabilir, aşındırmıştır.

Hadi-Ahmar ailesi-Suudi ve ABD, İslah (İhvan) ittifakı yeniden iktidarı almak için savaşıyor.

El Kaide (ve Yemen'de suikast ve intihar eylemleriyle yeni çalışma başlatan IŞİD), üç tarafla birden savaşa girişerek aşırı İslamcı hareketi güçlendirmeye, yereldeki hâkimiyet alanını genişletmeye çalışıyor.

Bu sert çatışma ortamında, diyalog cephesi JMP'nin dağılmasının da gösterdiği gibi, YSP'nin diyalog önerisinin doğal olarak etkisi olmaz. Halk için siyasi özgürlük ve ekonomik iyileştirme programıyla, var olan güçleriyle kent ve mahalleleri -ne kadarını olursa olsun- ele geçirip yönetmeye ve korumaya çalışmalı bunun için silahlı direnişi göze almalıydı. Yemen'in Suudi koalisyonu tarafından işgalini yüksek sesle kınamalı ve protesto etmeli, işgale son verme talebini yükseltmeliydi. Hadi'yi meşru görme fikrinden vazgeçmeliydi.

Güney halkının Ensarullah-Salih güçlerinin hâkimiyetine gireceği

haklı endişesini ancak Hadi'ye ve Suudi işgaline karşı tutarlı tavırla birleştirerek bağımsız halkçı çizgide güç seferberliğine dönüştürebilirdi. Güney Hareketi bu çizgiyi tam olarak izlemese de bazı kentleri bir süre egemenliğine alarak daha mücadeleci bir duruş sergiledi. Bir iddiaya göre Ensarullah, Aden'de Güney Hareketi ile çatışmamak için anlaşma yaparak çekildi, yalnızca Hadi güçlerinin olduğu yerlere yönelik çatışma sürdürdü.

Aynı tabana sahip olan YSP ve

Hadi Hükümeti
12 Temmuz'da
görüşmelerden çekildi
ancak savaşı sürdürecektir
durumda değil...

Güney Hareketi gençliğinin silahla semtlerini koruma mücadeleleri, en sert çatışma Aden'de patlak verinceye değin ileri bir tutumdu. Batılı basından muhabirlerin Aden semtlerinde yaptıkları röportajlarda gençler, Husi-Salih güçlerinin Aden işgaline karşı mahallelerini savunacaklarını ama Kaide ve İslamcı güçlere karşı da savunacaklarını dile getiriyorlardı. Gençliğin sesi YSP'den daha sol duyulu politikaları dile getiriyordu.

Fakat özellikle El Kaide ve IŞİD'in, Ensarullah'tan sonra Güney kentlerinde Hadi liderliğindeki kanatla sert çatışmalara girmesi, Güney Hareketi kadrolarını imha eden suikastler düzenlemesi, bu sert koşullara uygun çizgi izleyemeyen Güney Hareketi'ni pasifize etti.

Yemen’de demokratik halkçı devrimci çizgide ve ağır koşullara uygun mücadele edilirse bu siyasal kriz, savaş kaosu ortamında güç biriktirile-

bilir, devrimci gelişme sağlanabilir. 2011 ayaklanması yaşatılabilir. Yemen halkının geleceği bu çizgideki mücadelelerdedir.

